

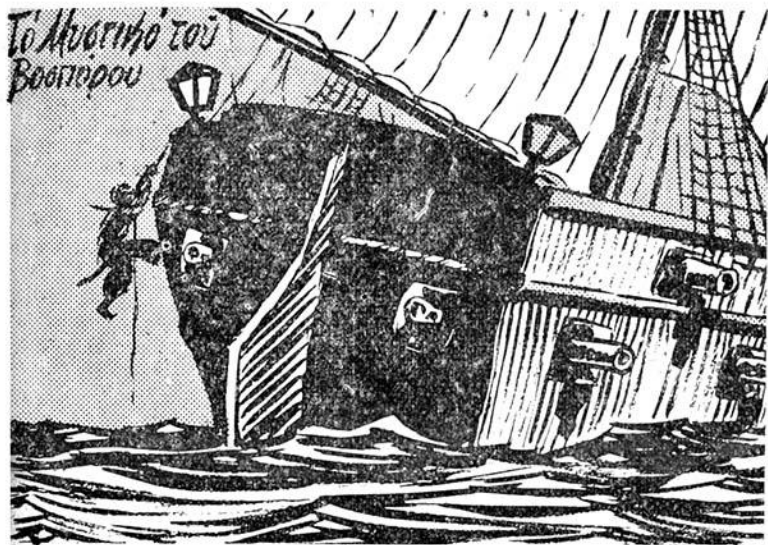
Ο μικρός

ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ

4

Το Μυστικό
του Βοσπόρου

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ

Ο ΝΙΚΗΤΑΣ 'Αστρά-
κάρης, τὸ ἄφοβο 'Ελ-
ληνόπουλο, βρίσκεται
σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ὁ θά-
νατος τὸν ζυγώνει μὲ μεγά-
λα βήματα. Τὸ βαρὺ γιατα-
γάνι τοῦ Γκεϋ Μάρντ, τοῦ αἰ-
μοδόρου βασιλεῖα τῶν 'Αλγε-
ρίνων κουρσάρων, κρέμεται
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ
ἔστω ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο
θὰ πέσῃ νὰ τὸν κομματιά-
σῃ (*).

Λίγα βήματα πρὸ πέρα, οἱ
ψυχωμένοι σύντροφοί του χτυ-
πιούνται μὲ τὴ φρουρὰ τοῦ κά-
στρου τῆς Φρέτζας. Ἀπασχο-
λημένοι μὲ τὸν σκληρὸ καὶ ἄ-

νισο ἀγῶνα, δὲν βλέπουν τὴ
δύσκολη θέσι του. Οὔτε κι'
αὐτὸς ἀκόμα ὁ Γεράσιμος
Στραπάτσος ἔχει ἀντιληφθῆ
τὸν θανάσιμο κίνδυνο ποὺ ἁ-
πειλεῖ τὸν καπετάνιο του.

Ἐχει βρῆ μιὰ καινούργια
μέθοδο μάχης καὶ θριαμβεύει.
Ὅρθος μὲ ἀνοιχτὰ τὰ πόδια,
ριζωμένα θαρρεῖς στὸ ἔδαφος,
κρατᾷ ἀπὸ τὴν κἀννη τὸ
τρομπόνι του καὶ μὲ τὸ κον-
τάκι του, καθὼς τὸ ἀνεβοκα-
τεβάζει ρυθμικὰ, παίζει τα-
μπουρλο στὰ κεφάλια τῶν
'Αλγερίνων ποὺ δοκιμαζοῦν
νὰ τὸν ζυγώσουν. Ὑστερα ἀ-
πὸ κάθε χτύπημα, ὑψώνει τὰ
μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ προ-
σεύχεται:

— Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων
Πατέρων ἡμῶν... Γκάττ!
Γκούπ! Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεύχος: «Σίφοντας τῶν Θαλασ-
σῶν».

οὐρανοῖς... Γκούπ! Γκάπ! Ἀνάπαυσον αὐτοὺς ἐν τόπῳ χλοερῶ ἔνθα οὔδε πόνος οὔδε στεναγμός.. Γκάπ! Γκούπ! Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι... Γκάπ καὶ γκούπ!

Δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ λοιπὸν κι' αὐτὸς τὸν Νικῆτα, πού, γονατιστὸς καὶ πεσμένους μὲ τὸ μισὸ κορμί πρὸς τὰ πίσω, περιμένει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ δεχθῆ τὴ θανάσιμη σπαθιά ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Γκεῦ Μάρντ.

— Ἐτοιμάσου λοιπὸν τώρα νὰ πεθάνῃς, βρωμογκιασούρη!, γρυλλίζει ὁ Ἀλγερινός. Στὸ εἶχα ὑποσχεθῆ. Ἄν ἦσουν φρόνιμος, θὰ ζούσες ἀκόμη τὰ δυὸ φεγγάρια ζωῆς πού ἡ καλωσύνη μου σοῦ εἶχε χαρίσει. Μὰ τώρα...

Τὰ μάτια του βγάζουν ἀστραπὲς κι' ἓνα σκοτεινὸ χαμόγελο κρέμεται στὰ χεῖλη του.

— Πέθανε λοιπὸν τώρα, ἀπίστε!

Καὶ ἡ λεπίδα σφυρίζοντας σκίζει τὸν ἀέρα καὶ κατεβαίνει σηματοδεύοντας τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὴ ὅμως τὴν τελευταία στιγμή —τὴν πιὸ κρίσιμη τῆς ζωῆς του— ὁ Νικῆτας, τεντώνοντας τὸ λαστιχένιο κορμί του, κάνει μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Εἶναι ἓνας τρόπος πού καὶ ἄλλη φορὰ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωῆ. Ἀφῆνει ἀπότομα τὸ σῶμα του νὰ κυλήσῃ ἐντελῶς πρὸς τὰ πίσω καί, καθὼς ἡ ράχη του κολλάει στὸ ἔδαφος, τινάζει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὰ πόδια καὶ τὰ καρφώνει μὲ δύνα-

μι στὸ στομάχι τοῦ Γκεῦ Μάρντ πού σκύβει ἀπάνω του. Αὐτὸ γίνεται σ' ἓνα διάστημα μισοῦ δευτερολέπτου μὲ μιὰν ἀσύλληπτη ταχύτητα καὶ ὁ Ἀλγερινός, πού δὲν ἔχει προβλέψει αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ἀντεπίθεσι, αἰσθάνεται νὰ τοῦ κόβεται ἡ ἀναπνοὴ καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἀφήνοντας ἓνα βογγητὸ πόνου. Τὸ γιγατανί μὲναι μετέωρο καὶ χτυπάει τὸ κενό.

— Ἀλλάχ! Ἀλλάχ!, μου γρίζει.

Ὅμως πνίγει τὸν πόνου σφίγγει τὰ δόντια καί, αὐτὴ τὴ φορὰ ἐξαλλος ἀπὸ λύσσα, μουντάρει ἄγρια. Ἀλλὰ εἶναι ἄργά. Τὸ ἑλληνόπουλο σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ τινάζεται ὀρθὸ καὶ προφταίνει. Τὸ σπαθί του κόβει τὸ δρόμο τῆς ἀτσάλινης λεπίδας τοῦ κουρσάρου καὶ τὸ ἀμέσως ἐπόμενο δευτερόλεπτο μὲ ἓναν σβέλτο ἐλιγμὸ τὸν φέρνει σὲ δύσκολη θέσι. Ἡ μύτη τοῦ γιγατανιοῦ τοῦ Ἀστρακάρη ἀκουμπᾷ στὸ λαιμὸ τοῦ Γκεῦ Μάρντ. Ὁ σουλτάνος νοιώθει τὸ παγωμένο ἀτσάλι νὰ τὸν ἀγγίζει καὶ μένει ἀσάλευτος. Ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνει μιὰ φοβερὴ βλαστήμια.

— Πέταξε τὸ σπαθί σου, ληστή!, διατάζει τὸ παιδί. Πέταξε τὸ σπαθί σου καὶ σηκώσε τὰ χέρια ψηλά, ἂν σοῦ ἀρέσῃ ἀκόμα νὰ ζήσης! Διαφορετικὰ δὲν ἔχω παρὰ νὰ κἀνω μιὰ κίνησι...

Ὁ Ἀλγερινός μισοκλείνει τὰ μάτια καὶ καρφώνει τὸ βλέμμα του στὸ πρόσωπο

του παιδιού. "Όμως δὲν θέλει νὰ ὑπακούσῃ. Δοκιμάζει νὰ κινηθῆ πρὸς τὰ πίσω. Ὁ Νικήτας κινεῖ ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ χέρι. Ἡ Λεπίδα χαράζει τὴ σάρκα τοῦ Γκεῦ Μάρντ κι' ἓνα μικρὸ ρυάκι αἷμα ἀρχίζει νὰ κυλάει πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ βλέπει τώρα πὼς δὲν ἀστειεύεται αὐτὸς ὁ μικρὸς Ἕλληνας. Τὸ μυαλό του δουλεύει γοργά. Καλύτερα νὰ κερδίσῃ καιρὸ...

— "Αἴντε, ὦρὲ Ἀστρακάρη!, λέει. Κέρδισες! Ποτὲ δὲ τὸ περίμενα νὰ νικηθῶ ἀπὸ ἓνα μωρὸ. Μὰ τὸ κισμέτ μου ἔτσι φαίνεται τῷ γραφε. Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μαντέψῃ τὸ θέλημα τοῦ παντοδυναμοῦ Ἀλλάχ...

— Πέταξε τὸ σπαθί σου, Γκεῦ Μάρντ!, διατάζει πάλι τὸ παιδί. Τὰ πολλὰ λόγια δὲ μ' ἀρέσουνε. Ἐχουμε καιρὸ νὰ κουβεντιάσουμε!

Ὁ Ἀλγερινὸς βλαστημάει πάλι καὶ πετάει τὸ σπαθί του. Ὁ Νικήτας μ' ἓνα σάλτο βρὶσκεται πλάι τ' ου. Μὲ γοργές κινήσεις τοῦ παίρνει τὸ πιστόλι ποῦ ἔχει στὴ μέση του καὶ τὸν ἀφοπλίζει. Ὑστερα, ἐνῶ ἡ ἀντάρα συνεχίζεται γύρω του, ψύχραιμα τοῦ δένει πισθάγκωνα τὰ χέρια.

— Τώρα θὰ εἶσαι φρόνιμος σὸ χανοῦμισα!, τοῦ λέει...

Ταυτόχρονα γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῶν συντρόφων του.

— Ἐ! Λεβέντες! Φωνάζει. Τὸ πανηγύρι μπορεῖ νὰ σταματήσῃ ὡς ἐδῶ. Φεύγουμε! Καὶ πέστε στοὺς ἀραπάδες

νὰ μᾶς ἀνοίξουνε δρόμο νὰ περάσουμε, γιὰ τὸ κεφάλι τοῦ Γκεῦ Μάρντ δὲν στέκει καλὰ στοὺς ὤμους του.

Ἡ φωνὴ του σκεπάζει τὶς βροντὲς τῶν σπαθιῶν καὶ τὶς ἐκπυροσροτήσεις καὶ μονομιᾶς γίνεται ἡσυχία. Ὅλοι γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος του. Οἱ Ἀλγερινοὶ τὰ χάνουν. Οἱ Ἕλληνες θυάζουν κραυγὲς θριάμβου. Ὁ Στραπάτσος μὲ γορλωμένα μάτια σταματᾷ στὴ μέση μιᾶ προσευχῆ καὶ τρέχει κοντὰ τοῦ κραδαίνοντας τὸ τρομπόνι του.

— Νὰ τοῦ κοπανήσω μιὰ; ρωτᾷει.

Μὰ τὸ παιδί δὲν τὸν ἀφήνει.

— Μᾶς χρειάζεται ζωντανός, Γεράσιμε...

— Αὐτὸς ἤθελε νὰ μᾶς ψήσῃ στὰ κάρβουνα σὰν καβούρια!, γκρινιάζει ὁ Κεφαλλωνίτης. Ἀφῆσέ με νὰ τοῦ τὰ ψάλω...

— Κάνε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω!, διατάζει ὁ Νικήτας. Φεύγουμε!

Οἱ σύντροφοί του κινοῦνται τώρα πρὸς τὴν ὀρθὴ σκάλα ποῦ φέρνει στὴν ταράτσα μὲ τὶς ἐπάλξεις τοῦ κάστρου. Τελευταίος μένει αὐτός. Κρατώντας σὰν ἀσπίδα μπροστὰ του τὸν Ἀλγερινὸ σουλτάνο ὑποχωρεῖ προσεχτικὰ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω στοὺς κουρσάρους, ποῦ ἔχουν παγώσῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί καὶ δὲν τολμοῦν νὰ κινηθοῦν γιὰ τὸ βλέπουν πὼς πραγματικὰ ἀπὸ μιὰ κλωστή κρέμεται ἡ ζωὴ τοῦ Γκεῦ Μάρντ. Μιὰ βα-

ρεία σιωπή έχει σκεπάσει τὸ φρούριο καὶ μονάχα οἱ ἴσκιοι τῶν ἐπιδρομέων, ποὺ ὑποχωροῦν πρὸς τὴν ταράτσα, διακρίνονται νὰ κινούνται γοργὰ στὸ σκοτάδι. Τὸ σκοινὶ εἶναι στὴ θέσι του. Ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν γλιστρώντας σὰ φαντάσματα στὸ ἔδαφος. Τὰ ἀλόγα τους περιμένουν. Τελευταῖος κατεβαίνει ὁ Ἀστράκρης. Στὸ ἕνα του μπράτσο τυλιγμένο σὰν σιδερένια τανάλια κρατᾷ τὸν αἰχμάλωτο. Μὲ τὸ ἄλλο φουχτιάζει τὸ σκοινί.

— Ἄλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν. Ἐλέησόν μας, Κύριε, νίκας κατὰ βαρβάρων δωρούμενος...

Ἡ φάλτσα φωνὴ τοῦ Στραπάτσου κομματιάζει ξαφνικὰ τὴ σιωπὴ καὶ ὑψώνεται ἄγρια καὶ ἀλύγιστη ἰμέσα στὴ νύχτα.

— Ἄφησε τὶς ψαλμωδίες!, τοῦ φωνάζει τὸ παιδί. Βάλε κανένα χέρι ἐδῶ, γιατί ὁ ἀράπακας εἶναι πολὺ βαρὺς γιὰ τὴν ἡλικία μου...

Ὁ Κεφαλονίτης ζαρώνει τὰ φρύδια καὶ καθὼς βοηθάει τὸν Νικήτα παίρνοντας ἀπὸ τὰ χέρια του τὸν Γκεῦ Μάρντ, ἀρχίζει πάλι τὴ γκρίνια του.

— Τί τὸν θέλεις καὶ τὸν κουβαλᾷς μαζί σου τὸν ἀρχιλήσταρχο; Γιατί δὲ μ' ἀφήνης νὰ τοῦ ψάλω τὸ «δεῦτε λάβετε τελευταῖον ἀσπασμόν» νὰ ζοιλαφρώσης ἀμέσως;

— Εἶμαι ὁ Προφήτης Μωχα μέτρε! λέει ὁ Στραπάτσος.

Ὁ Στραπάτσος ὀυαίει σὸν σίφουνας καὶ κατεβάζει τὸ σπαθὶ του στὸ κρανίῳ του Ἀλγερινῶ.

Ἄλλὰ τὸ παιδί δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ κουβέντες.

— Στ' ἄλογα!, διατάζει. Ἐμπρὸς, δρόμο!

Καὶ σὲ λίγο ἡ συνοδεία, ἔχοντας μαζί της τὸν αἰχμάλωτο σουλτάνο του Ἀλγερίου χάνεται μέσα στὸ σκοτάδι.

ΧΡΥΣΑΦΙ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΤΩΡΑ δὲν ἀπομένει παρὰ τὸ τελευταῖο θήμα. Εἶναι τὸ πιὸ δύσκολο ἀπ' ὅλα. Ἀλλὰ αὐτὸ μονάχα μπορεῖ νὰ φέρῃ πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσι. Ἐχει περάσει σχεδὸν μιὰ ἐβδομάδα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ κι' ὁ Ἀστρακάρης μαζί μὲ τὸ μικρὸ στρατό του

ἔχουν ἀποτραβηχθῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὰς κρυφῶνες τοὺς ἀνάμεσα στὰ φαράγγια τοῦ Ἀτλαντα. Ἐδῶ πάνω κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ζυγῶσῃ, ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν ὑποψιάζεται ὅτι εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ κρυβῶνται ἐκεῖνοι πού κρατοῦν αἰχμάλωτο τὸν Ἀλγερινῶ σουλτάνο. Ἡ εἶδησι ὅτι ὁ Γκεϋ Μάρντ βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ «ρουμί» Νικήτα Ἀστρακάρη ἔχει ἀναστατώσει τὴ μεγάλη κουρσάρικη πολιτεία. Κι' ὅσο περνοῦν οἱ μέρες καὶ δὲ μποροῦν νὰ πιᾶσουν τὸ Ἑλληνόπουλο, τόσο περισσότερο ἀγριεύουν καὶ ἀπειλοῦν οἱ κουρσάροι.

Στὸ βάθος ὅμως ὅλοι αἰ-

σθάνονται έναν παράξενο φόβο και κάτι βαρύνει τις ψυχές τους. Το παιδί αυτό, που κάνει τέτοια ρεσάλτο στη στερηρά και κυριεύει φρούρια και κουρελιάζει το σαράϊ, δεν είναι παίξε - γέλασε. Μιά σκιά απλώνεται πάνω από το 'Αλγέρι κι' ό καθένας μυρίζεται πώς κάπου παραμονεύει κάποιος κίνδυνος και δεν ξέρει πώς πρέπει να φυλαχτή.

— Μά τα γένεια του Προφήτη, αυτός ό γκιαούρ είναι ίδιος ό σεϊτάν!, λέει κλαψιά-ρικά ό μπέης 'Αβδελ - Ρίντι, ό ύπουργός του Γκεύ Μάρντ. 'Ο στρατός μας ψάχνει παντού και δέ μπορεί να βρη τ' άχνάρια του. Είναι σα να γινε καπνός και να χάθηκε από τη γής. 'Ο 'Αλλάχ ό παντοδύναμος να δώση να μην έπαθε τίποτα κακό ό σουλτάνος μας...

Σ' αυτό τό μεταξύ όμως, ό Νικήτας δέν κάθεται. Κουβεντιάζει με τους συντρόφους του και καταστρώνει τό σχέδιο. 'Ο καθένας λέει τη γνώμη του και τό παιδί άκούει προσεκτικά και σημειώνει. 'Ολα πρέπει να είναι μελετημένα μέχρι την τελευταία τους λεπτομέρεια για τό «μεγάλο ρεσάλτο» που έτοιμαίζουν. Δέν πρέπει να παραλείψουν τίποτα. Τό πιό μικρό σφάλμα μπορεί να φέρη την άποτυχία και ή άποτυχία τό θάνατο.

— Έχω καιρό να ψάλω κανένα τροπάριο, γκρινιάζει ό Στραπάτσος. Πρέπει να κουνηθούμε να κάνουμε κάτι γιατί θα χάσω... τη φωνή μου!

— 'Υπομονή, Γεράσιμε, τόν παρηγορεί τό παιδί χαμογελώντας. 'Ολα θα γίνουνε... Δέ πρέπει να διαζόμεστε. Σε λίγο θα σ' αφήσω να ψέλνης με την καρδιά σου!

'Ο Γκεύ Μάρντ παρακολουθεί τα κρυφάμνηματα. Μά δέν μπορεί να καταλάβη τί ακριβώς προετοιμάζουν. Έχει κι' αυτός όμως τό σχέδιο του. Μονάχα να μπορέση να γλυστήρησθ από τα χέρια τους. Και τότε όλοι αυτοί έδώ οι «ρουμί» θα νοιώσουν με ποιόν έχουν να κάνουν. 'Αλλά προς τό παρόν πρέπει να ύποκρίνεται. Τό πάν είναι να μάθουν οι δικόι του σε ποιό μέρος έχουν τό λημέρι τους αυτοί που τόν κρατούν αιχμάλωτο. 'Ολα τ' άλλα —πρώτα ό 'Αλλάχ— θα πάνε ύστερα καλά.

— Γιατί με κρατάς, ώρε Νικήτα; ρωτάει κάθε τόσο τόν 'Αστρακάρη.

— Μου χρειάζεσαι, άποκρίνεται τό παιδί. Έχω ώραία σχέδια για σένα, Μάρντ - σουλτάν.

— Θέλεις χρυσάφι, ώρε γραικέ;

Τό Έλληνόπουλο τόν κυττάζει λοξά και χαμογελάει. Δέν δίνει άπάντησι.

— Ζήτησέ μου όσο χρυσάφι θέλεις, συνεχίζει αυτός. Μ' ένα μπουγιουρντί μου θα στο φέρουνε στα πόδια σου. Θέλεις διαμάντια;

Πάλι τό παιδί δέν άποκρίνεται.

— Φέρε χαρτί να σου γράψω γραφή άμέσως στο σεράϊ να σου φέρουνε τσουβάλια τα

τάλλαρα και τὰ διαμαντικά. Φτάνει νὰ μὴ ὑποσχεθῆς πῶς θὰ μὴ ἀφήσης νὰ γυρίσω στοὺς δικούς μου. Γιατί δὲν ἀποκρι- νεσαι, ὦρὲ Νικήτα;

— Δὲ μὴ χρειάζεται τὸ χρυσάφι σου, Γκεϋ Μάρνιτ, τοῦ λέει.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀλγερίνου στοργυλεύουν ἀπὸ τὴν ἔκ- πληξι.

— Δὲν θέλεις χρυσάφι, ὦ- ρέ;

— Ὁχι. Ἐγὼ δὲν εἶμαι λη- στὴς νὰ παίρνω λύτρα. Τί νὰ τὸ κάνω τὸ χρυσάφι σου;

— Μὰ τὴν ἅγια κἀρα τοῦ προφήτη, πρώτη φορὰ ἀκούω ἄνθρωπο νὰ κουβεντιάζῃ ἔτσι γιὰ τὸ χρυσάφι! Τότε τί εἶ- σαι, ὦρὲ ρουμί;

— Πολεμιστὴς εἶμαι.

— Καὶ γιὰ τί πολεμάς;

— Πολεμῶ τοὺς τυράν- νους τῆς πατρίδος μου, Γκεϋ Μάρνιτ.

— Καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ τύ- ρανοι, ὦρὲ;

— Οἱ Τούρκοι. Καὶ τώρα, πὺ γίνεται καὶ σεῖς οἱ ἀρα- πάδες ἕνα μαζί τους, εἶστε καὶ σεῖς ἐχθροὶ μας.

Ὁ κουρσάρος τὸν κύτταξε λοξά.

— Καὶ θὰ τὰ βάλης ἐσύ, ὦρὲ Νικήτα, μὲ τὰ ἑπτὰ βα- σίλεια τῆς Τουρκίας; Μὲ ποι- οὺς, θὰ πολεμήσης; Μιὰ φύ- χτα εἶστε ὅλοι σας κι' εἶναι ἑκατομμύρια στρατὸς οἱ ἄλ- λοι...

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνασηκώ- νει τοὺς ὤμους.

— Ἐχεις ἀκουστὰ γιὰ τοὺς παληοὺς Ἑλληνες, Γκεϋ

Σουλτάν; Πρὶν πέσῃ ἡ Πόλι στὰ χέρια τοῦ Μωχαμέτη σας, οἱ Ἑλληνες ἦταν λαὸς μεγά- λος κι' ἐλεύθερος.

— Ναί. Τὸ ἔχω ἀκουστὰ.

— Λοιπὸν, γιὰ νὰ ξαναγι- νοῦμε ἐλεύθεροι πολεμάμε. Τὴ λευτεριά τοῦ Γένους μας θέλουμε. Κι' ἄς εἶμαστε λί- γοι. Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ὁ Μωρηῆς κι' ἡ Ρούμελη θὰ ξεσηκωθοῦνε μιὰ μέρα καὶ μαζί τους καὶ τὰ νησιά. Καὶ τότε ὁ σταυρὸς θὰ νικήσῃ τὸ μισοφέγγαρο, γιὰτί ἔχουμε τὸ δίκιο μὲ τὸ μέρος μας.

— Καὶ τὸ χρυσάφι τὸ δικό μου δὲν τὸ θέλεις λοιπὸν;

— Ὁχι. Τὸ χρυσάφι δὲ φέρνει τὴ λευτεριά. Μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι κερδίζεται ἡ λευτεριά, Γκεϋ Μάρνιτ!

Ὁ Ἀλγερίνος προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ. Μὰ τὸ βλέμ- μα του εἶναι γεμάτο σκοτάδι κι' ἔχθρα. Αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει μυαλὸ ὠριμου ἄντρα. Δὲν πέ- φτει εὐκόλα στὸ δόκανο.

— Καὶ μένα γιὰτί μὲ κρα- τᾶς, ὦρὲ Νικήτα;

— Χμ! Αὐτὸ δὲ στὸ λέω. Θὰ τὸ καταλάβῃς μοναχὸς ἀργότερα, ἀποκρίνεται τὸ παι- δί... Μὰ ἀρκετὰ κουβεντιάσα- με...

Καὶ ὁ Νικήτας σταματᾷε τὴ συζήτησι.

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε, Γκεϋ - Σουλτάν, τοῦ λέει κι' ἀπο- μακρύνεται.

Ὁ κουρσάρος τὸν βλέπει πὺ φεύγει καὶ τὸ βλέμμα του γεμίζει ἀπελπισία. Πάλι δὲν κατάφερε τίποτα.

— Καταραμένο κισμέτ!,

ἀναστενάζει. Μὲ τούτο τὸ Ἐλ ληνόπουλο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ βγάλη πέρα! Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ.

ΤΟ ΤΡΙΚΑΤΑΡΤΟ
«ΟΥΕΡΔΑ»

Ο ΗΛΙΟΣ γέρνει κατὰ τὴ δύσι του κι' ὁ οὐρανὸς στὴν ἄκρη τοῦ ὀρίζοντα μοιάζει μὲ φρεσκογαλισμένο χάλκωμα. Ἡ θάλασσα ἔχει γεμίσει μὲ πορτοκαλιᾶς φλόγες. Οἱ μύτες τῶν μιναρέδων, πού ὑψώνονται πάνω ἀπὸ τὶς στέγες τῶν τετραγώνων ἀσπρῶν σπιτιῶν τῆς κουρσάρικης πολιτείας παίρνουν ἓνα χρυσαφὶ χρῶμα. Ὁ ἀέρας πού ἔρχεται ἀπ' τὸ

νοτιὰ φέρνει μαζί του τὴν καψτὴ ἀνάσα τῆς ἐρήμου. Ἡ νύχτα πού θὰ φτάσῃ σὲ λίγο θὰ εἶναι ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη μ' ὅλες τὶς ἄλλες. Χλιαρὴ καὶ ὑγρὴ...

Ὁ Νικήτας κι' ὁ Στραπάτσος κατηφορίζουν πρὸς ὁ λιμάνι. Διασχίζουν τὰ στενοσόκακα τῆς παλιᾶς συνοικίας καὶ φτάνουν στὴν παραλία. Φοροῦν σαλβάρια καὶ κελεμπιές κι' ἔχουν κατεβαστὰ ὡς τὰ φρύδια τὰ σαρίκια τους. Εἶναι πολὺ δύσκολο, σχεδὸν ἀδύνατο, ν' ἀναγνωρίσῃ κανεὶς κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιτυχημένη μεταμῆφει τοὺς δυὸ τολμηροὺς Ἕλληνες. Μοιάζουν μὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς

Ὁ Στραπάτσος βάζει φωτιὰ στὸ φυτίλι τοῦ μπαρουτιοῦ.

Από τό έσωτερικό του μοναστηριού άκούγονται πολλές παιδια-
στικές φωνές που τραγουδούν ένα γλυκό τραγουδί...

μουσουλμάνους έμπορους, που έρχονται από πολύ μακριά με φορτωμένο πούγγι ν' αγοράσουν σκλάβες για τὰ χαρέμια τών μπέηδων τής έρήμου.

Αυτή τήν ώρα, τὰ πληρώματα τών κουρσάρικων καραβιών έχουν άπό πολύ στερηρά και μεθκοποιούν στα καπηλειά σκορπίζοντας αλόγαριαστα τὸ μερδικὸ που έχουν πάρει άπ' τὰ ρεσάλτα. Έχουν ανάψει κιάλας τὰ λαδοφάναρα έξω άπ' τὶς ταβέρνες κι' ὁ άέρας γεμίζει μέ μεθυσμένα τραγουδία και ὄργανα.

— Μά τόν "Άγιο Γεράσιμο τόν πατριώτη μου, γκρινιάζει ὁ Στραπάτσος, έτσι μούρ

χεται νὰ μπῶ σέ κανένα άπό αυτά τὰ κρασιπούλειά και νὰ τὰ κάνω γής Μαδιάμ! "Όλοι φάλτσα τραγουδάνε, παναθεμά τους!

Τὸ παιδί χαμογελάει αλλά δέν δίνει άπάντησι. Δέν υπάρχει καιρός για κουθέντε. Προχωρούν πρὸς τοὺς ντόκους. Λογής - λογής καράβια, μικρά και μεγάλα, έχουν πάρει πριμάτσες (*) κι' άλλα είναι άγκυροβολημένα στή μέση τού λιμανιού.

— Νά τὸ Ουέρδα.

— Πῶς τὸ εἶπες; ρωτάει ὁ Στραπάτσος.

(*) Είναι δεμένα από τήν πύλη στίς δέστρες μέ χοντρά σχοινιά.

— Ουέρδα. Τ' όνομά του σημαίνει στα άλγερινικά «ρόδο». Αυτό θά ξεκινήσει τὰ μεσάνυχτα γιά τὸ πέλαγο. Είναι ένα μπρίκι ἀπὸ τὰ ταχύτερα. Ἄν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ, τὰ καταφέρουμε, δὲ θά μπορούσουν νὰ μᾶς πιάσουν...

— Σὰ δύσκολα τὰ βλέπω τὰ πράγματα!, ἀναστενάζει ὁ κοντόχοντρος Κεφαλλωνίτης.

— Φοβάσαι, Γεράσιμε; τὸν ρωτᾷ τὸ παιδί καὶ τὸν κυττάζει λοξά.

Ὁ Στραπάτσος κατσουφιάζει.

— Πάλι μὲ δουλεύεις, καπετάνιο; τοῦ λέει. Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ; Ἄλλὰ κάθομαι καὶ λογαριάζω πῶς, ἂν χαθῶ ἐγώ, θά πεθάνετε ὅλοι σας... ἄψαλτοι κι' αὐτὸ δὲ μ' ἀρέσει. Ἐδῶ κοντεύω νὰ γίνω... βραχνοκόκορας ψέλνοντας τόσοις Τούρκους κι' ἀραπάδες καὶ ν' ἀφήσω ἀψαλτους δικούς μου ἀνθρώπους; Δὲν τὸ καταλαβαίνεις πῶς μοῦ κακοφαίνεται;

— Μὴ λογαριάζεις τέτοια πράγματα, Γεράσιμε!, τὸν σταματᾷ τὸ παιδί. Ὅλα θά πάνε καλά.

Προχωροῦν κάμποσο ἀκόμα καὶ ψάχνουν μὲ τὸ μάτι τὸ λιμάνι. Ἀπότομα τὸ παιδί στέκεται. Κάτι τοῦ δείχνει μὲ τὸ βλέμμα του.

— Νά το!, λέει.

Εἶναι ἓνα τρικάρτο κάρabi αὐτὸ ποῦ δείχνει ὁ Νικήτας. Ἐχει πάρει πρυμάτσες καὶ στὸ κατὰστρωμά του

σουλατσάρουν δυὸ ναύτες. Εἶναι οἱ μόνοι ποῦ ἔχουν μείνει αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ τὸ φυλάνε. Τὸ ὑπόλοιπο πλήρωμα, ἀφοῦ σὲ λίγες ὥρες θά ξεκινήσουν, γλεντᾷ στίς ταβέρνες. Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ποντάρει ὁ Νικήτας. Ξέρει πῶς, ὅταν τὸ σκάφος κάνει πανά καὶ δγη ἀπ' τὸ λιμάνι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεθυσμένοι ἄντρες τοῦ τσοῦρμου θά ριχτοῦν σ' ἓνα βαθὺ ὕπνο καὶ θά μείνουν μονάχα στὴ θέσι τους οἱ λίγο στοὶ ναύτες τῆς βάρδιας, μὰ κι' αὐτοὶ μεθυσμένοι ἀκόμα κι' ἀνίκανοι ν' ἀμυνθοῦν καὶ νὰ πολεμήσουν ὅπως ταιριάζει.

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ «Ουέρδα»; ρωτᾷ ὁ Στραπάτσος.

— Αὐτὸ εἶναι!, λέει μὲ φωνὴ ποῦ τρέμει ἀπὸ συγκίνησι τὸ παιδί. Τί λές; Θά τὰ καταφέρης;

— Πάλι μὲ δουλεύεις, μικρέ!, γκρινιάζει ὁ Κεφαλλωνίτης. Εἴπαμε! Τὸ μόνο ποῦ λογαριάζω...

— Καλά! Καλά!, τὸν κόβει ὁ Νικήτας. Ξέρω. Θά μοῦ πῆς πάλι γιά τὰ ψαλτικά καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ... Ἄλλὰ σοῦ λέω. Ὅλα θά πάνε καλά. Φτάνει νὰ λογαριάσης τὴν ὥρα καλά... Ὑστερα τ' ἄλλα εἶναι δουλειὰ δική μου.

Ἐδῶ, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποῦ ἔχουν καταστρώσει ἀπὸ νωρίς, χωρίζουν. Ὁ Νικήτας σφίγγει τὸ χέρι τοῦ πι στοῦ του συντρόφου.

— Ἄντε, Γεράσιμε. Ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ καλὴν ἀντά-

μωση. Σὲ σένα κρεμόμαστε ἐξήντα νοματέοι.

— Ἐν τάξει, καπετάνιο! Θὰ τὰ καταφέρω!, λέει ἀπλὰ αὐτός.

Ἔστερα κοντοστέκεται.

— Ἄν εἶναι ὅμως ἡ τελευταία φορὰ πού βλέπουμε καὶ χαθῶ, θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς κάτι.

— Τί;

— Ὅ,τι θὰ πάρετε στὴν παρέα σας ἕναν... ψάλτη. Θέλω νὰ πεθάνω μ' ἡσυχὴ καρδιά ὅτι κάποιος θὰ φέλην τὰ τροπάρια...

— Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ ψάχνουμε γιὰ ψάλτες, Γεράσιμε! τοῦ λέει τὸ παιδί καὶ νοιώθει ὑγρὰ τὰ μάτια του. Ἄφου σὲ λίγες ὥρες θάσαι πάλι μαζί μας.

Χωρίζουν. Τὸ παιδί προχωρεῖ τώρα μονάχο στὸν ντόκο καὶ πλησιάζει τὴν πρύμη τοῦ καραβιοῦ, ἀπ' τὸ ἀριστερὸ μέρος.

— Ἐ! ἀπ' τὴν «Οὐέρδα»!, φωνάζει.

Οἱ δυὸ ναῦτες τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του καὶ σκύβουν ἀπὸ τὶς κουπαστές.

— Εἶμαι πλούσιος ἔμπορος ἀπ' τὸ Μαρόκο, τοὺς λέει. Ἐμαθα πὼς τὸ καράβι σας ἔχει κάμπους σκλάβους γιὰ πούλημα. Πληρώνω καλά. Εἶναι μέσα ὁ μπᾶς - ρεῖς νὰ τὰ κουβεντιάσουμε; Ἄν συμφωνήσω θάχετε καὶ σεῖς τὸ μπαχσίς σας.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀρέσει, φαίνεται, περισσότερο στοὺς

ναῦτες, γιὰτὶ ἀνοίγουν μιὰ μακρὰ κουβέντα μαζί του. Τὸ Ἐλληνόπουλο συζητᾷ καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του παρακολουθεῖ κάθε τόσο τὸν Στραπάτσο πού ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ντόκου. Τὸν βλέπει νὰ ζυγώνει τὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς πρύμης, νὰ ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ σκοινὶ καὶ νὰ σκαρφαλώνη σὰν πίθηκος στὸ κατὰστρωμα. Αἰσθάνεται ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι. Ἄν γυρίσουν οἱ ναῦτες καὶ τὸν δοῦν, ὅλα θὰ πάνε χαμένα. Ἔστερα ἀπὸ λίγο ὅμως κάτι φτεροκοπάει χαρούμενὰ μέσα του... Ὁ κοντόχοντρος Κε φαλλωνίτης δὲ φαίνεται πιά. Τὸ σχέδιο προχωρεῖ καλά...

— Ἄφου λοιπὸν δὲν εἶναι ὁ καπετάνιος σας ἐδῶ, φωνάζει στοὺς ναῦτες, θὰ πάω ὁ ἴδιος νὰ τὸν συναντήσω στὸ καπηλειό. Πρῶτα ὁ Ἄλλάχ, ἐλπίζω νὰ τὰ συμφωνήσουμε..

— Ἰσαλλά! Καὶ μὴν ξεχάσης τὸ μαχτίς...

— Ἰσαλλά! Δὲν τὸ ξεχνᾶω...

Καὶ τὸ τολμηρὸ Ἐλληνόπουλο ἀπομακρύνεται χαμογελώντας. Τὸ σκοτάδι τώρα ἔχει πέσει καὶ ἡ νύχτα ἀπλῶς νει τὰ φτερά της πάνω ἀπὸ τὴ μεγάλη πολιτεία. Λίγο πιο ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τὸν περιμένει ἕνα ἄλογο. Ὁ Νικήτας πετάει τὰ τούρκικα ρούχα πού φορεῖ — δὲν τοῦ χρειάζονται πιά — καὶ σαλπάρει στὴ ράχη του. Ὅλα πρέπει νὰ γίνουν μὲ μιὰν ἀσύλληπτη ταχύτητα ἀπόψε...

Η ΤΟΛΜΗΡΗ ΕΠΙΘΕΣΙ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ βάρκες περιμένουν κρυμμένες πίσω από τον κάβο του Σερντάν, δύο μίλια ανατολικά απ' το ώχυρωμένο λιμάνι του Άλγεριού.

Σε κάθε μιὰ απ' αυτές βρίσκονται είκοσι ψυχωμένοι άντρες, έξήντα τὸ ὅλον παληοὶ ναυτικοὶ —οὶ ἀπελευθερωμένοι σκλάβοι, τὰ παλληκάρια τοῦ Νικήτα Ἀστρακάρη. Ὁ καθένας ξέρει τί πρέπει νὰ κάνῃ ὅταν φτάσῃ ἡ κατάλληλη στιγμή. Είναι ὅλοι τους γερά ἀπλισμένοι, κι' ἔχουν πάρει τὴν ἀπόφασιν: Νὰ νικήσουν ἢ νὰ πεθάνουν!

Στὴν πρώτη βάρκα εἶναι τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἄγαντεύει τὸ σκοτεινὸ πέλαγος καὶ κυττάζει κάθε τόσο τὰ ἄστρα νὰ λογαριάσῃ τὴν ὥρα. Ὅπου νᾶναι πρέπει νὰ φαῖνῃ τὸ «Οὐέρδα». Ἐχουν περάσει τὰ μεσάνυχτα...

— Αὐτὸ πὸν θέλεις νὰ κάνῃς εἶναι μιὰ τρέλλα, ὦρὲ Νικήτα, τοῦ λέει ὁ Γκεῦ Μάρντ.

Εἶναι δεμένος χειροπόδαρα ὁ σουλτάνος τῶν κουρσάρων καὶ βρίσκεται πλάϊ στὸ παιδί. Τώρα δὲν ὑποκρίνεται. Φοβάται. Ἡ ζωὴ του κρέμεται σὲ μιὰ κλωστή...

— Τὸ σκέφτηκες καλὰ αὐτὸ πὸν πᾶς νὰ κάνῃς;

— Τὸ σκέφτηκα, Γκεῦ Μάρντ!, ἀποκρίνεται μὲ σφιχτὰ δόντια τὸ παιδί. Καὶ θὰ πετύχω!

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμή, φαίνεται νὰ ξεμπουκάρῃ ἀπ'

τὸν κάβο τὸ μεγάλο τρικάρταρ το. Ταξιδεύει μὲ σβυστὰ τὰ φῶτα καὶ μοιάζει μ' ἕνα βρुकόλακα, πὸν βγῆκε στὸ σκοτάδι ἀναζητῶντας θύματα.

— Τὸ «Οὐέρδα»!, φωνάζει τὸ παιδί. Ὅλοι στὰ κουπιά. Κι' ἔτοιμοι γιὰ τὸ μεγάλο ρεσάλτο!

Οἱ τρεῖς βάρκες, ἡ μιὰ πῖσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, κάνουν φτερά. Τὸ Ἑλληνόπουλο, μὲ τὸ τρομπόνι κρεμασμένο στὸν ὦμο, εἶναι ὀρθὸ στὴν πλώρη τῆς πρώτης βάρκας. Στὰ χέρια του κρατᾷ μιὰ κουλούρα σκοινί, πὸν στὴ μιὰ ἄκρη του εἶναι περασμένοι σὲ ναυτικὴ θηλιὰ ἕνας γάντζος. Οἱ τρεῖς βάρκες, πῖο ἑλαφρὲς ἀπ' τὸ μεγάλο καράδι, σκίζουν σὰ σαῖτες τὸ κύμα καὶ ζυγώνουν τὴν πρῶμῃ του. Τὸ σκοτάδι τοὺς προστατεύει. Ἄπ' τὸ ἀλγερινικὸ δὲν τοὺς ἔχουν δῆ.

— Ἄγάντα, παιδιά!, διατάζει ὁ Νικήτας. Ἄγάντα νὰ ζυγώσουμε πῖο πολὺ...

Τώρα, ἡ δικὴ του βάρκα ἔχει φτάσει κῖόλας κάτω ἀπὸ τὴν πρῶμῃ τοῦ τρικάρταρτου. Μετράει τὴν ἀπόστασιν. Κυττάζει ψηλά. Ζυγιάζει τὸ σκοινὶ καὶ τὸ πετάει σβέλτα στὴν κουπαστή. Ὁ γάντζος ἀγκιστρώνεται στὰ κάγκελα καὶ τὸ ἥρωϊκὸ παιδί νοιώθει τὰ μπράτσα του νὰ τεντώνονται ἔτοιμα νὰ σκάσουν. Δένει τὴν ἄλλη ἄκρη στὸ χαλκὰ τοῦ κορακίου τῆς βάρκας καὶ τὸ μικρὸ σκάφος, πὸν ρυμουλεῖται τώρα ἀπ' τὸ ἀλγερινικὸ, χοροπηδάει στὸ κύμα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ δευτέρα

βάρκα άγκιστρώνεται μ' ένα γάντζο στην πρώτη και ή τρίτη στη δεύτερη. "Ετσι τώρα ό μικρός στόλος με τούς ψυχωμένους άντρες του 'Αστρα κάρη ταξιδεύει πίσω άπ' τό κουρσάρικο χωρίς κουπιά, άφού τό τρικάρτο άνύπλοπο τόν σέρνει μαζί του...

— Τούς μπαλτάδες και τά σπαθιά σας!, άκούγεται μέσα στη βουή τής θάλασσας ή φωνή του μικρού μπουρλοτιέρη. Ρίχτε κι' άλλους γάντζους στην πρύμη του άλγερινίκου.

Όλα γίνονται χωρίς πολλές κουβέντες, γοργά και μετρημένα, ψυχραίμα, χωρίς χασμέρι. Λίγα λεπτά άργότερα, έφτά γάντζοι έχουν καρφωθή σέ διάφορα σημεία, στά κάγκελα τής κουπαστής του άλγερινίκου, και ό Νικήτας δίνει τό σύνθημα.

— "Αίντε, λεβέντες! Μαζί μου!

Τό λαστιχένιο κορμί του γαντζώνεται στό σκοινί. Με τό γιαταγάνι ανάμεσα στά δόντια του, αρχίζει νά σκαρφαλώνη. Πίσω του, άκολουθούν οί άλλοι. Δεξιά κι' άριστερά του, τά σκοινιά πού κρέμονται άπ' τήν κουπαστή γεμίζουν σκιές πού γλυστράνε άθόρυβα πρós τά πάνω. Ό Νικήτας έχει φτάσει κιάλας στό ύψος του καταστρώματος σ' είναι έτοιμος νά άγκαλιάσει τό κάγκελο. Άπότομα όμως κοιφώνεται άκίνητος στη θέση του και τά μάτια του γεμίζουν τρόπο.

— Τήν έπαθεσ γκιαούρ!, άκούγεται μιá βραχνή φωνή

μέσα στό σκοτάδι. Τώρα θά πάσ πεσέσι γιά τά σκυλόψαρα!

Και τό ήρωικό Έλληνόπουλο βλέπει τή βαρεία λεπίδα ενός σπαθίου νά ζυγιάζεται πάνω άπ' τό κεφάλι του.

Ο... ΜΩΧΑΜΕΤΗΣ!

Ο ΣΤΡΑΠΑΤΣΟΣ, καθώς βρίσκεται στό κατάστρωμα τής «Ουέρδας», στέκει γιά μιá στιγμή άκίνητος. Βλέπει τούς δυό Άλγερινίκους ναύτες πού κουβεντιάζουν με τόν Νικήτα. Του έχουν γυρίσει τή ράχη και μιλάνε με τό παιδί, πού βρίσκεται κάτω στό ντόκο. Έχει λοιπόν καιρό νά κινηθή άνετα. Γλυστράει πίσω άπό τ' άλμπουρο κρύβεται ανάμεσα σ' ένα σωρό άπό χοντρά σκοινιά και σέρνεται κατόπι με τήν κοιλιά πρós τήν κάθοδο πού φέρνει στά ύποφράγματα του καραβιού. Τά ξέρει καλά όλα αυτά τά άλγερινικά σκαριά ό κοντόχοιτρος Κεφαλωνίτης, γιατί ως τά τώρα έχει πάρει μέρος σέ πολλά ρεσάλτα με τό λατίνι «Έλευθερία ή Θάνατος» κι' έχει πατήσει πολλά καράβια.

Κατεβαίνει τήν όρθή σκάλα, μπαίνει σ' ένα στενό διάδρομο, κατεβαίνει μιάν άλλη σκάλα και βρίσκεται μπροστά σ' έναν... άράπη!

— Μάς τή σκάσαμε!, γκρι νιάζει μέσα άπ' τά δόντια του και γουρλώνει τά μάτια. Μάς είπαμε πώς είναι δυό στό καράβι και βλέπω και τρίτον!

Στέκεται ασάλευτος και κολλάει τη ράχη στον τοίχο. Μπορεί και να μη τον είδε ο 'Αλγερίνος. "Ομως όχι! Τον είδε! "Έχει τραθήξει κιόλας το χατζάρι του κι' έρχεται με σιγανό βήμα προς τὸ μέρος του.

— Τί ζητᾶς ἐδῶ, ὦρέ; τὸν ρωτᾷ.

— 'Εγὼ τί ζητᾶω; κάνει ὁ Στραπάτσος πειραγμένος. 'Εσύ πρέπει νὰ μου πῆς τί γυρεύεις ἐδῶ!

— 'Εγὼ, ὦρέ, φυλάω τὰ μπαρούτια!

— 'Ε! Κι' ἐγὼ γιὰ τὰ μπαρούτια ἦρθα!

— Νὰ κάνης τί, ὦρέ, στὰ μπαρούτια;

— Νὰ τὰ εὐλογῆσω!, πετᾷ ἔτσι μιὰ κουβέντα στὴν τύχη ὁ Κεφαλλονίτης. Δὲν τὸ ξέρεις;

— Καὶ ποῖος εἶσαι, ὦρέ, ἐσύ ποῦ ἦρθες νὰ εὐλογῆσης στὸ κουρσάρικο;

— 'Ο Μωχαμμένης ὁ προφήτης εἶμαι!, λέει μὲ στόμφο ὁ Στραπάτσος.

'Ο ἀράπης γουρλώνει τὰ μάτια. Αὐτὴ τὴν κουβέντα τὴν ἔχει πῆ τόσο σοβαρὰ ὁ κοντοχοντρος Κεφαλλονίτης, ὥστε ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἀκούει ἀρχίζει νὰ τρέμη. Λίγα τάχα ὡς τὰ τώρα ἔχουν γίνεϊ; "Ενα σωρὸ πιστοὶ εἶδαν ζωντανοὶ τὸν προφήτη Μωάμεθ μπροστά τους καὶ ἔχουν νὰ λένε πὼς πάντοτε βγήκανε κερδισμένοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ συναπάντημα!

Τὸ καθυστερημένο, πρωτό-

γονο μυαλὸ τοῦ ἀράπη ἀρχίζει νὰ ζαλίζεται.

— Στ' ἀλήθεια εἶσαι ὁ Μωχαμμένης, ὦρέ; Δὲ με γελάς;

Τώρα ὁ Στραπάτσος παίρνει περισσότερο θάρρος.

— Δὲ με βλέπεις, ὦρέ; Στραβομάρα ἔχεις; Δὲν ἀναγνωρίζεις κοτζῶμι προφήτη;

'Ο ἀράπης τὸν περιεργάζεται μὲ φόβο καὶ σεβασμὸ μαζί. Κάτω ἀπὸ τὴν κελεμπία καὶ τὰ μεταξωτὰ σαλβάρια μὲ τὸ πράσινο σαρῖκι στὸ κεφάλι, ὁ Κεφαλλονίτης ἔχει τραγματικά μεγαλοπρεπῆ ἐμφάνισι.

— 'Αλλάχ! 'Αλλάχ!, κάνει κι' ἐτοιμάζεται νὰ γονατίση.

— Προσκύνα, ὦρέ, τὸν προφήτη σου γιατί θὰ σὲ στείλω στὸν Παράδεισο νὰ κολυμπᾶς στὸ πλάφι. Νὰ τρῶς, νὰ γλείφης τὰ δάχτυλά σου καὶ νὰ εὐλογᾶς τὰ γένεια μου...

Αὐτὴ ὅμως ἡ τελευταία λέξι σιμπερνεῖ τὸν ἀράπη. 'Ο Στραπάτσος δὲν ἔχει γένεια! "Ενα ἔλαφρὸ μονάχα μουσιπλαισιῶνει τὸ σαγόνι του.

— Καὶ ποῦ εἶναι, ὦρέ, τὰ γένεια σου; ἀγριεῖ ὁ 'Αλγερίνος. "Ἡρθες μὲ μπαμπεσια ἐδῶ μέσα καὶ κοροιδεῖεις κιόλας! Στάσου, ὦρέ, καὶ θὰ δῆς!

Καθὼς ὅμως μουντάρει πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας, ὁ Στραπάτσος ποῦ στέκει στὸ τρίτο σκαλοπάτι, σηκώνει τὸ πόδι του καὶ ἡ σόλα τοῦ χοντροπάπουτσου του προσγειώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ ἀράπη. 'Εκεῖνος, ξαφνιασμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ χτύπημα, γέρ-

νει πρὸς τὰ πίσω βογγώντας. Πρὶν πέση ἄμως ἡ γροθιά του κοιπόχοντρου Κεφαλλονίτη, ζυγιάζεται καὶ κατεβαίνει σὸν βαρὺ ρόπαλο στὸ κρᾶνίο του. Ὁ κουρσάρος ἀφήνει τὸ χατζάρι, σηκώνει τὰ χέρια, παίρνει μιὰ βόλτα στὶς φτέρνες του καὶ πέφτει μονοκόμματος στὸ πάτωμα. Τὸ κούτελό του χτυπάει στὴν κώχη τῆς σκάλας καὶ μένει ἀσάλευτος.

— Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου!, ἀκούγεται νὰ ψέλνη ἡ φωνὴ τοῦ Στραπάτσου. Δεῦτε λάβετε τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν...

Καί, καθὼς ψέλνει, ἀνασηκώνει τὸν ἀράπη καὶ τὸν σέρνει σὲ μιὰ γωνία. Ἀνοίγει κάποιον μεγάλο ξύλινο σεντούκι ποὺ θρίσκεται ἐκεῖ κι' ἔχει μέσα μπρογιές καὶ κατράμια. Τὸν ρίχνει ἀπάνω στὰ χρώματα, τὸ ξανακλείνει καὶ ἀπομακρύνεται.

— Αὐτὸς πάει! Κανένας ἄλλος γιὰ ψάλσιμο; λέει κυτάζοντας γύρω του.

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ ἔχη ὄρεξι ν' ἀκούσῃ τὶς ψαλμωδίες τοῦ Στραπάτσου. Γι' αὐτὸ ξαναγυρίζει καὶ πάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας. Ἐδῶ ποὺ στεκόταν λίγες στιγμὲς ἠωρίτερα ὁ Ἀλγερίνος, ὑπάρχει μιὰ μικρὴ πόρτα. Τὴν σπρώχνει καὶ περνᾷ μέσα.

— Φοσσ!, κάνει μὲ θαυμασμό.

Εἶναι αὐτὸ ποὺ λογάριάζε. Ἡ μπαρουταποθήκη τοῦ καραβιοῦ. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ μα-

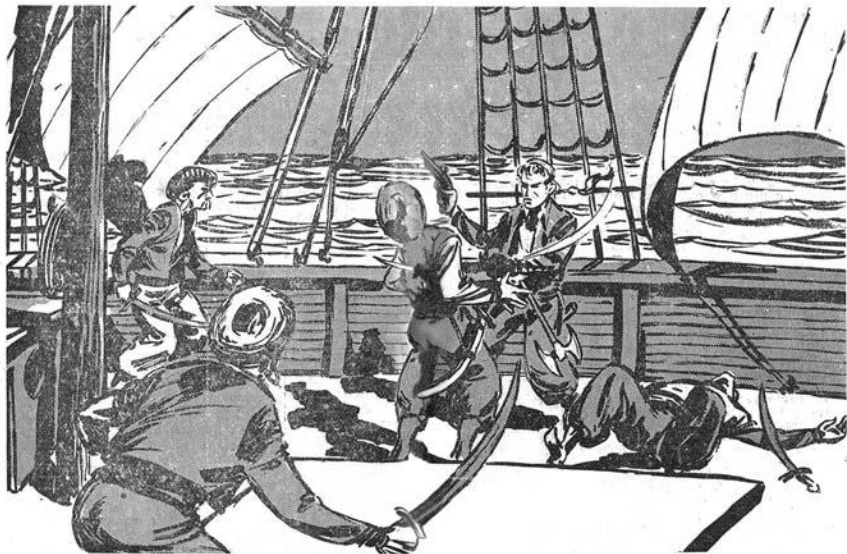
κρόστενο διαμέρισμα, φυλάγονται τὰ πυρομαχικά τῶν κουρσάρων. Πάνω ἀπὸ ἑκάτο μικρὰ θοιρέλια μὲ μπαρουτί, μπάλιες γιὰ τὰ κανόνια, σφαίρες γιὰ τὰ τρομπόνια, δυναμίτες γιὰ τὶς ἀνατινάξεις...

Ἐδῶ πρέπει νὰ κρυφτῇ καὶ νὰ περιμένῃ. Αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἔχει πάρει ἀπὸ τὸν Ἀστράκαρα. Νὰ περιμένῃ κρυμμένος ἐδῶ μέσα κι' ὅταν γίνῃ τὸ ρεσάλτο ἀπὸ τὰ παλληκάρια του, νὰ φανερωθῇ αὐτὸς καὶ νὰ σκορπίσῃ τὸν πανικὸ ρίχνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ δυναμίτες καὶ ἀπειλῶντας ν' ἀνατινάξῃ ὀλάκερο τὸ καράβι στὸν ἀέρα.

Ξαπλώνει λοιπὸν πίσω ἀπὸ μερικὰ βαρέλια μπαρουτί καὶ περιμένει. Ἐχουν περάσει σχεδὸν τρεῖς ὥρες, ὅταν τὸ καράβι γεμίζει ἀπὸ φωνές, βλαστήμιες καὶ ποδοβολητά. Ἐχει γυρίσει τὸ πλήρωμα ἀπ' τὴ στερεὰ. Λίγο ἀργότερα, καταλαβαίνει πῶς ἀρχίζουν οἱ μανούβρες τοῦ ἀπόπλου. Ὁ θόρυβος ἀπ' τὰ πανιά, ποὺ ἀνεβαίνουν στ' ἄλμπουρα, καὶ τὰ παραγγέλματα, ποὺ δίνονται δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στοὺς ναῦτες, γεμίζουν τὸν ἀέρα. Ὑστερα, νοιώθει τὸ σκαμπανέβασμα τοῦ σκάφους ποὺ ἀρχίζει νὰ ταξιθεύει ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι.

— Τώρα ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του!, λέει μέσα ἀπ' τὰ δόντια του.

Σηκώνεται, ρίχνει μερικὸς δυναμίτες στὶς τσέπες του, ἀφοῦ πρῶτα ἐπιθεωρεῖ τὰ φυτῆλια τους καὶ τὰ βρίσκει ἐν

Τό Έλληνόπουλο βλέπει πώς δέν θά μπορέση ν' αντέξη πολύ
σ' αυτόν τόν άνισο άγώνα.

τάξει, και ξαναγουρίζει στην κρυψώνα του. Μόλις προφταίνει. Γιατί, σχεδόν άμεσα, ανοίγει η πόρτα και μπαίνουν στην μπαρουταποθήκη δυο ναύτες. Περνούν από μπροστά του, δεν τον βλέπουν και μεταφέρουν ένα σακκί με μπάλες για τὰ κανόνια. Ο Στραπάτσος τούς πειρακολουθεί με την άκρη του ματιού του. Τώρα, καθώς ετοιμάζονται να σηκώσουν τὸ σακκί, κουβεντιάζουν. Ἀπὸ τὶς πρώτες λέξεις, στηλώνει τ' αὐτί.

— Λοιπόν, τί ἔγινε; ρωτᾷ ὁ ἕνας.

— Τὸν περιμένει ὁ μπᾶς - ρεῖς, ἀποκρίνεται ὁ ἄλλος. Θὰ τὴν πάθη σὰν ἀγράμματος καὶ θάρτη ὁ ἴδιος νὰ πῆση στὸ στόμα τοῦ λύκου, χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιάζεται. Λογαριάζει νὰ μᾶς πιάση στὸν ὕπνο, ἀλλὰ θὰ τὸν πιάσουμε ἐμεῖς...

Ὁ πρῶτος κουνᾷ τὸ κεφάλι.

— Ὁ Ἀστρακάρης δὲν πιάνεται, λέει. Ἔίναι ὁ ἴδιος ὁ σεῖτάν!...

Ὁ Στραπάτσος νιώθει ἔνα ἀγκάθι στὴν καρδιά. Τους ἔχουν στήσει λοιπὸν παγίδα καὶ δὲν τὸ μυρίστηκαν;

— Καὶ πῶς ἔμαθε τὸ πρᾶγμα ὁ μπᾶς - ρεῖς;

— Ἦρθανε τρεῖς ψαράδες καὶ τοῦ τὸ εἶπαν. Ὁ γκιαούρης, μαζί με τούς σκλάβους πού ἔχει μαζί του, τούς πήσανε τὴν περασμένη νύχτα τὶς βάρκες καὶ τούς δέσανε. Τους ἀκούσανε λοιπὸν νὰ κουβεντιάζουνε γιὰ τὸ ρεσάλτο πὺν εἰσιμάζανε νὰ κάνουμε

στὸ καράβι μας ἀνοιχτὰ στὸ πέλαγος...

— Μὲ τὶς βάρκες θὰ κάνομε ρεσάλτο σ' ἕνα τρικάρτο;

— Ναι. Οἱ ψαράδες καταφέρανε νὰ τὸ σκάσουνε καὶ ἦρθανε καὶ εἶπανε τὰ καθέκαστα. Καὶ τώρα ὁ μπᾶς - ρεῖς τοὺς περιμένει. Θὰ τοὺς ἀφήση νὰ ζυγώσουνε κι' ὕστερα θὰ πῆση λεπίδι!

Περὶσσότερα δὲ μπορεῖ ν' ἀκούση ὁ Στραπάτσος, γιὰτὶ οἱ δυὸ κουρσάροι ἔχουν σηκώσει κιόλας τὸ σακκί καὶ φεύγουν. Κλείνουν πίσω τους τὴν πόρτα καὶ ἀκούει τὰ βήματά τους, πὺν σιγὰ - σιγὰ σβύνουν καθὼς ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα.

— Κάτι πρέπει νὰ κάνω!, λέει καὶ ξύνει τὸ μούσι του. Κάτι πρέπει νὰ κάνω. Δὲν μπορῶ νὰ μένω ἐδῶ κρυμμένος καὶ νὰ περιμένω με σταυρωμένα τὰ χέρια!

Ο ΣΤΡΑΠΑΤΣΟΣ ΨΕΛΝΕΙ!

ΚΑΙ ὁ κοντόχοντρος Κεφαλωνίτης καταστρώνει τώρα ἕνα δικό του σχέδιο. Πετᾷ ἀπὸ πάνω του τὴν κελεμπία καὶ τὰ σαλβάρια πὺν τὸν ἐμποδίζουν νὰ κινηθῆ, βγαίνει με προφυλάξεις στὸ διάδρομο, ἀνοίγει τὸ μπαούλο, βγάζει τὸν πεθαιμένο ἀράπη, φορᾷ τὰ ρούχα του καὶ ξαναγουρίζει στὴν μπαρουταποθήκη. Αὐτὸ πὺν σκέπτεται νὰ κάνη εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. "Ἄν τὸν δούν, ὅλα θὰ πᾶνε ἀπ' τὴν ἀνάποδη. "Ἄν

όμως τὰ καταφέρη...

— "Αντε, Γεράσιμε... Τώρα θὰ δείξεις τί αξίζεις, λέει καὶ δίνει κουράγιο στὸν ἑαυτό του.

Παίρνει ἀπ' τὴν ἀποθήκη δυὸ βαρέλια μπαρουτι κι' ἀνοίγει μ' ἓνα λαστό λίγο τὰ κατὰκτα τους. Χώνει μέσα στὸ μπαρουτὶ ἓνα μακρὸ φυτῆλι καὶ ἀνεβαίνει στὸ κατάστρωμα. Φορτωμένος τὰ δυὸ βαρέλια σέρνεται μὲ δυσκολία πρὸς τὸ μέρος τῆς πλώρης. Κρύβει τὸ ἓνα κάτω ἀπὸ μερικὰ σκοινιά καὶ τὸ ἄλλο ἀνάμεσα στὸ πλωρὸ καὶ τὸ μεσαῖο ἄλμπουρο. Καθὼς τὸ σκοτάδι εἶναι πηχτό, οἱ ναύτες ποὺ βρίσκονται στὴν κουβέρτα δὲν τὸν βλέπουν ἢ, κι' ἂν τὸν βλέπουν, δὲν μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν τὰ χαρακτηριστικά του καὶ τὸν περνοῦν γιὰ καινένα δικό τους. "Ἔτσι, χωρὶς βιασύνη, τακτοποιεῖ τὰ φυτῆλια καὶ περιμένει. Θὰ βάλῃ φωτιά ὅταν θὰ εἶναι ὥρα...

Ξαφνικά, ἀρχίζει κάποια νευρική κίνησι στὸ κατάστρωμα.

— Φάνηκαν οἱ βάρκες τοῦ γκιαούρη, λέει ἓνας καθὼς περνάει δίπλα του. "Ἐλα καὶ σύ στὴν πρύμη.

"Ἡ καρδιά τοῦ Στραπάτσου βροντᾷ βιαστικά. Χτυπάει τὶς δυὸ τσακμακόπετρες, παίρνει φωτιά ἢ ἴσκα καὶ ἀνάβει τὸ φυτῆλι. "Ὑστερα γλυστράει σὰν ἀστραπὴ στὸ ἄλλο βαρέλι. "Ανάβει κι' αὐτὸ καὶ κατόπιν τρέχει στὴν πρύμη.

Πίσω ἀπὸ τὶς κουπαστές,

εἶναι κρυμμένοι, χωρὶς νὰ φαίνονται ἀπ' ἔξω, ἔξη κουρσάροι μὲ γυμνά γιγαταγάνια καὶ παραμονεύουν. Οἱ γάντζοι ἀπὸ τὶς βάρκες τοῦ Ἀστρακάρη ἔχουν πιαστῆ στὰ κάγκελα. Ὁ Στραπάτσος στέκει ἀσάλευτος. Ὠραία ἔμπνευσι νὰ φορέσῃ τὰ ρούχα τοῦ σκοτωμένου κουρσάρου. Κανεὶς δὲν τὸν προσέχει. "Ὅλοι τὸν περνοῦν γιὰ δικό τους.

— Βοήθησε τὸ μικρὸ Ἑλληνόπουλο, Θεέ μου, παρακαλεῖ μέσα του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τινάζεται ὀρθίος καὶ ὀρμάει σὰ σίφουνας.

— Τὴν ἔπαθες, γκιαούρ!, ἀκούγεται μιὰ βραχνὴ φωνὴ μέσα στὸ σκοτάδι. Τώρα θὰ πᾶς πεσκέσι γιὰ τὰ σκυλόψαρα!

"Ὁ Στραπάτσος ἔχει δὴ ἔξω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τὸ κεφάλι τοῦ Νικήτα, ποὺ προβάλλει μὲ τὸ γιγαταγάνι στὰ δόντια, ἀκούει τὰ ἀπειλητικὰ λόγια καὶ βλέπει τὸ σπαθὶ τοῦ κουρσάρου ἔτοιμο νὰ χτυπήσῃ θανάσιμα. Ὀρμάει σὰ σίφουνας καὶ πέφτει ἀπάνω στὸν Ἀλγερίνο σὰν ἀφηνιασμένος ταῦρος. Οἱ γροθιές του τσακίζουν τὸ σβέρκο του κι' ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη τὸ βαρὺ κουρσάρικο σπαθὶ βρίσκεται στὰ χέρια του.

— Ἀγάντα, Νικήτα! Σάλτα στὴν κουβέρτα καὶ τοὺς φάγαμε...

Φωνάζει καὶ χτυπιέται μ' ἓναν ἄλλο κουρσάρου ποῦ, ξαφνιασμένος ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποῦ ξετυλίχτηκαν μὲ μιὰ κεραυνο-

βόλα ταχύτητα μπροστά του, σαλπάρει προς τὸ μέρος του οὐρλιάζοντας. Ἄλλα τὸ χέρι τοῦ Στραπάτσου δὲ λαθεύει ποτέ.

— Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη! Μετὰ τῶν Ἀγγέλων ἀνάπαυσον τὸν δούλον σου!

— Γεῖά σου, Γεράσιμε ἀηδομόλαλε!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ ποῦ ἔχει καταβλήσει τὴν κουपाστὴ καὶ βρίσκεται κιάλας κοντὰ του. Στὸ ψαχνό, Γεράσιμε!

Ταυπόχρονα, πηδοῦν ὁ ἔνας μετὰ τὸν ἄλλο, μὲ γιαταγάνια καὶ πιστόλια στὰ χέρια, τὰ παλληκάρια τοῦ Ἀστρακάρη. Μιά ἄγρια μάχη ἀρχίζει στὴν πρῆμη τοῦ κουρ σάρικου. Οἱ πρῶτοι Ἀλγερίνοι εἶναι κιάλας ξαπλωμένοι ἀνάσκελα καὶ κυττάζουν μὲ παράξενους παγωμένους μορφασμούς τ' ἀστέρια. Ἄλλὰ ὁ ἀγώνας εἶναι σκληρὸς καὶ ἄνισος, γιατί σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ οἱ ἄλλοι κουρσάφοι ποῦ εἶναι σκορπισμένοι στ' ἄλλα μέρη τοῦ Καραβιοῦ, μαζεύονται κι' ἀρχίζουν μιὰ λυσσασιμένη ἐπιθεσι.

— Γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ γιὰ τὴ λευτεριά μας, λεβέντες!, φωνάζει ὁ Νικήτας. Μὴ γκιοτεύετε! Μαζί μου! Προχωράμε!

Καὶ τὸ σπαθὶ του, διαγράφοντας θανάσιμα τόξα, τσακίζει κρανία καὶ χέρια, κομματιάζει πλευρὰ κι' ἀνοίγει τὸ δρόμο.

— Πίσω, σκυλιά!, οὐρλιάζει ὁ Στραπάτσος ποῦ βρίσκεται πλάι του.

Τώρα κρατᾷ τοὺς δυναμίτες στὰ χέρια του. Μὲ τὴν ἀναμμένη ἴσκα ἀνάμεσα στὰ δόντια, βάζει φωτιά στὰ φυτῆλια.

— Πίσω εἶπα λέω!, μουγρίζει. Πίσω, ἀραπάδες, κι' ἔποιον πάρη ὁ Χάρος!

Ἀνάβει καὶ πετᾷ τοὺς δυναμίτες. Οἱ δέσμες πέφτουν ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη στὰ μπουλούκια τῶν κουρσάρων, ποῦ ἀγωνίζονται ν' ἀνασυνταχθοῦν. Οἱ ἐκρήξεις γεμίζουν βροντὲς τὸ πέλαγος. Συγκλονίζουν τὸ καράβι καὶ σκορπίζουν τὸ θάνατο.

— Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! Μᾶς ρίχνουε μπουρλότα!

— Ὁ γκιοῦρ Ἀστρακάρη, ὁ μπουρλοτιέρης!

Οἱ τρομαγμένες κραυγὲς μπερδεύονται μὲ τὰ βογγητὰ καὶ τίς ἐκρήξεις. Βλαστήμιες καὶ οὐρλιαχτὰ καὶ ξεφωνητὰ τρόπο ἀκούγονται στὸ κατάστρωμα, καθὼς ὀπισθοχωροῦν πρὸς τὴν πλώρη οἱ Ἀλγερίνοι. Οἱ πληγωμένοι βογγοῦν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοὺς προσέχει. Ὁ καθένας ἀγωνίζεται τώρα νὰ σωθῆ, προσπαθώντας νὰ ταμπουρωθῆ κάπου. Τὸ «Οὐέρδα» ἔχει μεταβληθῆ σὲ μιὰ ἀπαισία κόλασι!

— Ἀπάνω τους, παιδιά! Νὰ τους πετάξουμε στὴ θάλασσα, λεβέντες!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἄφουβου Ἐληνόπουλου γεμίζει τὸν ἀέρα. Οἱ σφαῖρες σφυρίζουν σὰ σατανάδες γύρω του, τὰ σπαθιά ἀστοφτοῦν, τὰ πιστόλια καὶ τὰ τρομπόνια ξεροῦν φωτιά. Κι' ἀνάμεσα σ' ὄλον αὐ-

τὸν τὸν χαλασμό, τὸ παιδί ἀσυγκράτητο προχωρεῖ καὶ τίτιση δὲ μὴ πορὲι νὰ τὸ σταματήσει. Ἔτσι ἀλογάριαστα προχωρῶντας βρῖσκεται· ξαφνικὰ κυκλωμένο ἀπὸ ἕνα μπουλοῦκι Ἀλγερίνων ποὺ ἀφρίζουε ἀπὸ λύσσα.

— Λιανίστε μὲ τὰ τσεκούρια σας τὸν βρωμογκιαοῦρ!, γαυγίζει κάποιος. Τί τὸν φυλάτε;

Τὸ Ἑλληνόπουλο κυττάζει αὐτὸν ποὺ διατάζει. Εἶναι ἕνας ψηλὸς ἄντρας κι' ἀπ' τὴ στολή ποὺ φορᾷ καταλαβαίνει πὼς τοῦτος ἐδῶ πρέπει τὰ εἶναι ὁ μπᾶς - ρεῖς τοῦ καρδιοῦ. Ταυτόχρονα, βλέπει γύρω του τὸν κλοῖό νὰ στενύη. Οἱ κουρσάροι σχηματίζουν ἕνα φοβερὸ κύκλο θανάτου κι' αὐτὸς βρῖσκεται στὴ μέση, ἀποκομμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους συντρόφους του. Ἀκούει τῆς φωνῆς τους καὶ καταλαβαίνει πὼς πρᾶλεύουν ἀπεγνωσμένα νὰ σπάσουν τὸν κλοῖό, μὰ δὲν ἔχει πολλὰς ἐλπίδες. Οἱ Ἀλγερίνοι ξέρουσιν πὼς, ἂν χαθῆ αὐτὸς, σίγουρα κερδίζουν τὴ μάχη. Ὁ Νικητὰς σφίγγει τὰ δόντια. Ὁχι! Δὲν πρέπει νὰ χαθῆ. Σὰν ἀγρίμι, ποὺ ἔχει πῆσει σὲ δόκανο, ρίχνει ματιὰς γύρω του ζυγιάζοντας τὴν κατάστασι καὶ μελετῶντας, ποὺ πρέπει νὰ χτυπήσῃ.

— Παραδόσου, ρωμηέ, νὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή!, ἀκούγεται πάλι ἡ φωνὴ τοῦ μπᾶς - ρεῖς!

— Οἱ γραϊκοὶ δὲν παραδίνονται, Ἀλγερίνε!, ἀποκρίνεται ὁ Ἀστρακάρης. Κόπιασε,

ἂν σοῦ βαστάη, νὰ μετρηθῶμε!

— Πάρτε του τὸ κεφάλι!, οὐρλιάζει αὐτὸς βγάζοντας ἀφροὺς ἀπ' τὸ στόμα.

Τὸ παιδί βλέπει ἕνα τσεκούρι ποὺ ἔρχεται κατὰ πάνω του. Σκύβει καὶ τὸ κοφτερὸ ἀτσάλι σκίζει τὸν ἄερα δυὸ χιλιοστὰ πάνω ἀπ' τὸ φέσι του. Μονομιάς ὅμως τινάζεται ὀρθὸς καὶ τὸ σπαθὶ του κομματιάζει ἐκείνον ποὺ τὸ κρατάει. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, γυρίζει πλάγια καὶ σπάει στὰ δυὸ ἕνα χέρι ποὺ τὸν σημαδεύει. Ταυτόχρονα, μουντάρει πρὸς τὸ μέρος τοῦ μπᾶλ - ρεῖς. Ἐκεῖνος, ποὺ κρατάει τὴ πιστόλα στὸ χέρι του, πιέζει τὴ σκανδάλη. Μιά γλώσσα φωτιάς τυφλώνει τὸ παιδί κι' αἰσθάνεται κάτι σὰν κάψιμο στὸν ἀριστερὸ ὤμο. Μὰ δὲ σταματᾷ. Τὸ βαρὺ γιγαγάνι του κατεβαίνει μὲ δύνοσι κι' ὁ καπετάνιος τῆς «Οὐέρδας» φέρνει τὰ χέρια στὴν κοιλία καὶ οὐρλιάζει σὰν ἕνα σκυλί ποὺ τὸ δέρνουν. Τὸν βλέπει νὰ διπλώνεται στὰ δυὸ καὶ νὰ φιλάη τὰ σανίδια τῆς κουβέρτας. Παίρνει μιὰ στροφὴ πάνω στὶς φτέρνες του καὶ ἡ ἀτσάλινη λεπίδα ἀνοίγει στὰ δυὸ τὸ κρανίον ἑνὸς ποὺ τὸν πλησιάζει. Ἕνας ἄλλος ποὺ σαλτάρει σὰν τίγρη δέχεται μιὰ σπαθιά στὸ στομάχι πρὶν φτάσῃ κοντὰ του.

Παλεύει σὰν ἀγριεμένο λιοντάρ. Μὰ πόσο μπορεῖ ν' ἀντέξῃ; Εἶναι πενήντα κι' εἶναι ἕνας! Στόμωσε τὸ σπαθὶ του καὶ τὰ πιστόλια του εἶναι

άδεια. Κι' άδικα άγωνίζονται οί δικοί του ν' άνοιξουν δρόμο νά τόν βοηθήσουν. Οί Άλγερίνοι δέν τούς άφήνουν. Ξέρουν τί άξίζει αυτό τό παιδί πού παλεύει σάν δέκα άντρες!

— Θεέ μου, βοήθησέ με, παρακαλάει.

‘Ο ιδρώτας έχει μουσκέψει τό πρόσωπό του και νοιώθει τίς δυνάμεις του νά λιγοστεύουν. Τά γόνατά του λυγίζουν από τήν κούρασι. Άρχίζει νά ζαλίζεται, καθώς είναι υποχρεωμένος νά σαλλάρη πότε έδώ και πότε εκεί γιά νά φυλαχτή ή γιά νά χτυπήση. Μονάχα ένα θαύμα μπορεί νά τόν σώση.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

ΚΑΙ τό θαύμα αυτό, πού είναι προετοιμασμένο από τόν Στραπάτσο, δέν άργεί νά γίνη. Είναι ή σωτηρία του. Καθώς έτοιμάζεται με μία κίνησι άπελπισίας ν' άποκρούση πέντε μαζί σπαθιά πού έρχονται καταπάνω του, δυό τεράστιες γλώσσες φωτιάς ξεπετάγονται από τό μέρος τής πλώρης. ‘Η νύχτα κομματιάζεται και γίνεται μέρα. Θαρρεί κανείς πώς τό όμορφο τρικάρτο έγινε από τη μία στιγμή στην άλλη ένα φοβερό ήφαιστειο και χάνεται τυλιγμένο μέσα στις φλόγες. Ένας άπερίγραφτος πανικός άπλώνεται στο κατάστρωμα και οί κουρσάροι τρέχουν όλα φιασμένοι προς τίς κουπαστές. Τά δυό βαρέλια με τό μπαρούτι του Στραπάτσου έ-

χουν κάνει τό θαύμα τους. Τά γιαταγάνια, πού κρέμονται πάνω άπ' τό κεφάλι του παιδιού, χάνονται κι' ό Νικήτας τινάζεται ύπερήφανα ανάμεσα στους καπνούς και στίς φλόγες.

— Χριστός Άνέστη έκ νεκρών Θανάτων Θάνατον πατήσας!, άκούγεται ή φάλτσα εωνή του κοντόχοντρου Κεφαλώνιτη νά ψέλην μέσα σ' αυτό τόν άπερίγραπτο πανικό. Και τής έν τοίς μνήμασι ζώην χαρισάμενος...

‘Η φωνή του είναι —παρ' όλα τά φάλτσα της— γλυκιά σάν τραγουδι σειρήνας και χτυπάει γλυκά στ' αυτιά τών παλληκαριών.

— Γειά σου, Γεράσιμε!, τού φωνάζουν. Και ψάλτης στην Άγία Σοφία!

— ‘Ο Θεός νά δώσει! άποκρίνεται αυτός και κατεβάζει τό κοντάκι του τρομπονιού του στο κεφάλι ένός Άλγερίνου πού περνάει από μπροστά του τρέχοντας. Άμποτε νά μ' άξιώσει ό Μεγαλοδύναμος...

Σ' αυτό τό μεταξύ, οί κουρσάροι, τρομοκρατημένοι και νομίζοντας πώς πήρε φωτιά ή μπαρουταποθήκη, πέφτουν ό ένας πίσω άπ' τόν άλλο στη θάλασσα. ‘Οσοι άπομένουν παραδίδονται και πάνηται αιχμάλωτοι. ‘Ο Νικήτας δίνει βίαιστικές διαταγές και τά παλληκάρια του, τώρα πού τέλειωσε ό σκληρός άγώνας, ξαναθυμούνται τήν παλιά τέχνη τους και γίνονται ναύτες. Σβύνουν τίς φωτιές, καθαρίζουν τό κατάστρωμα, μαγου-

βράρουν τὰ πανιά καὶ τὸ κουρ σάρκο, ἀφήνοντας πίσω του τοὺς Ἀλγερίνους πού παλεύουν στὴ θάλασσα, βάζει ρότα κατὰ τὴν τραμουντάνα.

— Σπάστε τὶς ἀλυσίδες καὶ ἀπελευθερώστε τοὺς σκλάβους πού βρίσκονται κάτω στους μπάγκους!, διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶναι κι' αὐτοὶ χριστιανοὶ σὰν καὶ μᾶς. Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἔμπρὸς εἶναι ἐλεύθεροι. Βάλτε τοὺς κουρσάρους αἰχμαλώτους στὴ θέσι τους νὰ καταλάβουν κι' αὐτοὶ τί θὰ πῆ σκλαβιά. Ἄϊντε, λεβέντες, καὶ σβέλτα!

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, φέρνουν μπροστά του τὸν Γκεϋ Μάρντ. Ὁ βασιληᾶς τῶν Ἀλγερίνων, πού παρακολούθησε μέσα ἀπὸ τὴ βάρκα δεμένος χειροπόδαρα τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ ρεσάλτο, εἶναι ἓνα ἐρείπιο.

— Σὲ φοβήθηκε τὸ μάτι μου, ὦρὲ Νικήτα, τοῦ λέει. Γι' νε δικός μου, ὦρὲ, νὰ σὲ κάνω καπουδὰν πασᾶ σ' ὀλόκληρο τὸν ἀλγερίνικο στόλο. Θὰ σὲ γεμίσω χρυσάφι καὶ ἀξιώματα. Θὰ γίῃς ὁ πιὸ τρανὸς ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς τρανοὺς κουρσάρους τῆς Ἀσπρῆς Θάλασσας.

Τὸ παιδί χαμογελάει.

— Δὲ μού χρειάζεται τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά, ἀποκρίνεται. Ἐγὼ δὲν ἀλλάζω τὴν πίστι μου γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Χριστιανὸς γεννήθηκα καὶ χριστιανὸς θὰ πεθάνω! Γι' αὐτὸ χάνεις τὰ λόγια σου ἄδικα.

Γίνεται μὴ μικρὴ αἰσθή.

— Τὴν ἀγαπᾶς τὴ ζωὴ σου, ὦρὲ Γκεϋ - Σουλτάν; ρωτᾶει

ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Νικήτας. Ναὶ γιὰ ὄχι;

— Ἡ ζωὴ μου εἶναι στὰ χέρια τοῦ Ἀλλάχ, λέει αὐτὸς καὶ γίνεται ξαφνικὰ χλωμός. Θὰ μὲ κρεμάσης;

— Ὅχι, ἂν κάνης αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ...

— Τί θέλεις νὰ κάνω;

Τὸ παιδί σπρώχνει μπροστά του ἓνα κομμάτι χαρτί κι' ἓνα φτερό πού ἡ ἄκρη του εἶναι ξεμυτισμένη σὰν πέννα.

— Θὰ γράψης μιὰ γραφὴ στὸ ποῖλάτι σου, τοῦ λέει. Καὶ θὰ τοὺς λὲς πῶς βρίσκεσαι αἰχμαλώτος τοῦ Ἀστρακάρη καὶ τῶν παλληκαριῶν του...

— Ἐ! Κι' ὕστερα; ρωτᾶει ὁ ἀλγερίνος παραξενεμένος.

— Μὴ βιάζεσαι, Γκεϋ Μάρντ! Ὑστερα θὰ γράψης πῶς σοῦ χαρίζω τὴ ζωὴ καὶ σ' ἀλλάζω μὲ πεντακόσες Ἑλληνοπούλες. Τόσες ἔμαθα πῶς εἶναι οἱ σκλάβες πού κρατᾶτε στὸ Ἀλγέρι. Στέλιουν μ' ἓνα καράβι στὴν Ὑδρα τὰ κορίτσια, πού ἔχουν ἀρπάξει ἀπ' τὰ νησιά οἱ κουρσάροι σου, καὶ μὲ τὸ ἴδιο καράβι παίρνουνε πίσω ἑσένα. Κατάλαδες;

Ὁ Ἀλγερίνος ζαρώνει τὰ φρύδια. Σκέπτεται.

— Καὶ θὰ μ' ἀφήσης ἐλεύθερο ὕστερα, ὦρὲ Νικήτα; ρωτᾶει.

— Ναί. Θὰ σ' ἀφήσω.

— Μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια, ὦρὲ;

— Τὴν ἀλήθεια σοῦ λέω. Τί θὰ καταλάβω ἂν σὲ κρεμάσω ἢ ἂν σὲ σουβλίσω καὶ σὲ ψήσω στὰ κάρβουνα ὅπως

μου είχες τάξει έσύ; Ένώ έτσι πεντακόσια νησιώτικα σπιτία, μαυροφορεμένες μάνες και άδελφές, θά ξαναβρούν τή χαρά τους, όταν ξαναδούν νά γυρίζουν κοντά τους τά κορίτσια τους!

— Μπέσα για μπέσα, ώρέ;

— Μπέσα για μπέσα!

Ο Γκεύ Μάρντ παίρνει μπροστά του τὸ χαρτί και γράφει στὸ παλάτι του τὸ γράμμα. "Ύστερα ἀπὸ λίγο, ὁ Νικήτας ἔχει τὸ χαρτί στὸ χέρι του. Διαλέγει τρεῖς ἀπ' τοὺς αἰχμαλώτους κουρσάρους και τοὺς τὸ παραδεινεί μπροστά στὸν Ἀλγερίνο βασιληά.

— Θά πάρετε αὐτὴ τὴ γράφη, τοὺς λέει, και θά τὴν πάτε στὸ παλάτι. Νά τὴ διαβά-

σουνε και νά κάνουμε ὅπως τὰ λέει. Διαφορετικὰ τὸ κεφάλι τοῦ σουλτάνου σας δὲν στέκει καλά...

Οἱ Ἀλγερίνοι κυττάζουν μιὰ τὸ παιδί, μιὰ τὸ βασιληά τους. Ἐκεῖνος κουνάει τὸ κεφάλι.

— Ναι, τοὺς λέει. Νά κάνετε αὐτὸ πού σας διατάζει. Και νά πῆτε πὼς μετὴ τὴ θέλησί μου ἔγραψα αὐτὴ τὴν ἐπιστολή. Ἀντέτε. Ο Ἀλλάχ μαζί σας...

Παίρνουν τὸ γράμμα, κάνουν ἕνα βαθὺ τεμενά, προσκυνᾶνε. Λίγο ἀργότερα, μιὰ Βάρκα μετὴ τοὺς τρεῖς κουρσάρους φεύγει ἀπ' τὸ «Οὐέρδα». Σὲ εἴκοσι ὥρες, τὸ πολὺ τὸ γράμμα, πού θά χαρίση τὴ

Ἡ ἐπανάστασι ξέσπασε κι' ἔλας. Σὲ λίγο ὁ Ὑψηλάντης θά κατέβη στὸ Μωριά...

‘Ο Παπαφλέσσας, ό Νικήτας κι’ ό Στραπατόρος βλέπουν έναν καλύτερο να μπαίνει άγκομαχώντας στην κάμαρα...

λευτεριά στις πεντακόσιες Έλληνοπούλες, θάχη φτάσει στο παλάτι τής Φρέτζας.

— ‘Από εδώ κι’ εμπρός είσαι φιλοξενούμενός μου, λέει το παιδί στον Γκεϋ Μάρντ. ‘Όταν φτάσει το καράβι με τις άπελευθερωμένες Έλληνοπούλες στην ‘Υδρα θάσαι ελεύθερος.

— ‘Ισαλλά!, αναστενάζει ό σουλτάνος. ‘Ας γίνη το θέλημα του ‘Αλλάχ!

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ
ΜΙΑΟΥΛΗΣ

T Ο «ΟΥΕΡΔΑ» μπαίνει ύστερα από λίγες μέρες στο λιμάνι τής ‘Υδρας. ‘Όλοι οι ηνσιώτες στο μώλο κυττάζουν με θαυμασμό

τό μεγάλο τρικάταρτο που έχει στο πλωρή όλμπουρο μία μεγάλη άσπρη σημαία με γαλάζιο σταυρό. ‘Ο Νικήτας ‘Αστρακάρης, θγαίνει με μία φελούκα στη στεροπή και άνηφο ρίζει για τό άρχοντικό του Μιαούλη. ‘Εχουν να ιδωθούν μήνες και ό ξακουστός καπετάνιος τόν υποδέχεται μ’ έγκαρδιότητα.

— Μπρέ! Μπρέ! Καλώς τονε τόν Κατσώλαμπρο!, (*) του λέει χαϊδευτικά. Βρέ είσαι ζωντανός για μπάς κι’ όνειρεύουμαι;

(*) Κατσώλαμπρο στα νησιά λέγανε τόν έακουστό ‘Ελληνα κρουσάσο Λάμπρο Κατσώνη που λίγα χρόνια νωρίτερα είχε κάνει μεγάλα κατορθώματα στην ‘Ασπρη Θάλασσα.

— Ζωντανός είμαι, καπετάνιο, λέει το παιδί και του φιλάει με σεβασμό το χέρι.

— Τις προάλλες, μπρέ Νικήτα, αντάμωσα έξω από τη Τζιά το λατινάδικό σου και σε κλαίγαμε οί ναύτες σου.. Κάτσε, μπρέ, να σε φιλέψουμε!

Το Έλληνόπουλο κάθεται στον όντὰ κι' απέναντί του κάθεται σταυροπόδι ο Μιαούλης και φουμώρει το μακρὺ τσιμπούκι του. Το παιδί κυττάζει και δὲ χορταίνει αὐτὸν τὸν όνομαστὸ θαλασσομάχο με τὸ μπρούτζινο πρόσωπο, τὸ παχὺ μουστάκι και τὰ δαοὰ φρύδια.

— Για λέγε λοιπόν, μπρέ Νικήτα.

Τὸ παιδί τοῦ ἱστορεῖ τὰ καθέκαστα και τοῦ κάνει γνωστή τὴ συμφωνία με τὸν Γκεὺ Μάρντ. Ἐκεῖνος τὸν ἀκούει με προσοχή.

— Και τὸ ἀλγερίνικο μπρίκι πὸν κέρδισες με τὸ σπαθί σου, μπρέ παλληκαρά, τί θὰ τὸ κάνης; τὸν ρωτάει.

— Τὸ χαρίζω στὸν ἀγώνα. Νὰ μὴ στὴ δούλεψη τῆς πατρίδας. Ἐμένα με φτάνει τὸ λατινάδικό. Θὰ γυρίσω πάλι στὸ καράβι μου και θ' ἀρχίσω τὸ κούρσο...

Ἐο Μιαούλης—πενήντα χρόνων σχεδὸν τότε - ρίχνει τὸ φέσι του στὰ φρύδια και τὰ μάτια του καρφώνονται με θαυμασμό στὸ Έλληνόπουλο. Μιά σταλιά πρᾶμα και τὸ λέει ἡ καρδιά του! Τέτοιοι εἶναι οἱ Ἕλληνες...

— Αἴντε, μπρέ, εἶσαι ἕνας

ἀληθινὸς θαλασσινός!, τοῦ λέει. Σὲ χαίρειται ἡ ψυχὴ μου, μπρέ Νικήτα. Καλὰ τὸ σκεφτηκες. Μᾶς χρειάζονται καράβια για τὸν ἀγώνα. Σὲ λίγο, ξεσηκωνώμαστε ὅλο τὸ Γένος και θὰ χρειαστῆ νὰ κάνουμε στόλο δικό μας να πολεμήσουμε τὴν ἀρμάδα τοῦ καπουδᾶν πασᾶ. Ἐμαθες πὸς ξεσηκώθηκε κιόλας ὁ Ὑψηλάντης στὴ Βλαχιά;

— Ὁ Ὑψηλάντης; Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Ἐνας Ἕλληνας στρατηγός, κουλὸς στὸ ἕνα χέρι, πὸν ὑπηρετοῦσε ὡς τὰ τώρα τὸν τσάρο τῆς Ρωσίας τὸν Ἀλέξαντρο. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἄρχηγὸς τοῦ ἀγώνα και σὲ λίγο θὰ βρίσκεται στὸ Μωρηά.

— Ἄμποτες ὁ Θεὸς να δῶ ση, λέει τὸ παιδί με συγκίνησι, ν' ἀποτινάξουμε ὅσο γίνεταί πιὸ γρήγορα τὸ ζυγό...

Ἐο Μιαούλης μένει για μερικὲς στιγμὲς σκεπτικός. Φουμᾶρει τὸ τσιμπούκι του και φαίνεται πὸς κάτι τὸν βασανίζει. Κάτι θέλει να πῆ, μα διστάζει. Ὑστερα, ξαφνικά, σὰ νὰ παίρνει ἀπόφασι, ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι και ρίχνει πίσω στὸ σβέρκο τὸ φέσι. Τὸ φαρδὺ μέτωπό του εἶναι γεμάτο ρυτίδες.

— Πόσο καιρὸ λογαριάζεις να ἔξοικαστῆς, μπρέ Νικήτα; ρωτάει.

— Ἐκούραστος εἶμαι, καπετάνιο!, ἀποκρίνεται τὸ παιδί. Γιατί ρωτᾶς;

— Τὸ λατινάδικό σου θὰ βρίσκεται μεθαῦριο. Ἐδῶ. Ὁ λοστρόμος σου ὁ καπετάν

Μάρκος έτσι μου ύποσέθηκε τις προάλλες. Τί σκέφτεσαι νά κάνης;

— Δέν σου είπα καί πρίν; Θ' άρχίσω τό κοῦρσοσ. Θά χτυπάω πάλι τά τουρκικά καράβια...

— Πάσ, ώρε Νικήτα, στήν Πόλη;

Τό Έλληνόπουλο τόν κυττάζει μ' έκπληξι. 'Η έρώτησι αύτή έρχεται έντελώσ ξαφνικά.

— Στήν Πόλη είπες;

— Ναί. Έχεις τό κουράγιο ν' αναλάβης μιá δύσκολη δουλειά;

— Άν με κρίνης άξιο, καπετάνιο, δε λέω όχι, άποκρίνεται τό παιδί.

— Μά γι' αύτό στο λέω. Χρειάζεται μυαλό καί παλληκαριά καί είμαι σίγουρος πώς έσύ μονάχα θά μπορέσης νά τά βγάλης πέρα. 'Η δουλειά δέν είναι εύκολη. Πρόκειται γιά ένα μυστικό πού φέρνει τό θάνατο. Άν σέ πιάσουν οί Τούρκοι είσαι χοιμένος.

— Δέν θά με πιάσουνε!, λέει άποφασιστικά ό Νικήτας. 'Ο Μιαούλης κουνάει τό κεφάλι.

— Αυτό δέν τό ξέρεις! Άν τύχη καί πέσης όμως στα χέρια τους, ένα πρέπει νά έχης ύπ' όψι σου. Δέν πρέπει νά βρούνε τή γραφή άπάνω σου. Θά προτιμήσης πού λέει ό λόγος, ώρε Νικήτα, νά καής μαζί με τό χαρτί παρά νά τό διαβάσουνε οί Τούρκοι. Κινδυνεύουνε πολλοί Γραικοί. Κατάλαβες;

— Ναί, καπετάνιο. Κατά-

λαβα. Καί γιά ποιόν θάνατι ή γραφή;

— Γιά τόν Γρηγόριο, τόν Πατριάρχη...

Τό Έλληνόπουλο νοιώθει κάτι σά ρίγος νά διαπερνάει τό κορμί του. Νά δη καινεις τόν Πατριάρχη δέν είναι παίξε - γέλασε.

— Θά πάω στο Φανάρι, ρωτάει κι' ή φωνή του τρέμει έλαφρά άπό συγκίνησι.

— Ναί.

— Θά κάνω ό,τι μου πής, καπετάνιο. Πότε πρέπει νά φύγω;

— Πρώτα - πρώτα, πρέπει νά πάρης τό γράμμα. Καί τό γράμμα αύτό δέν τό έχω έγώ στα χέρια μου. Έχεις άκουστά γιά κάποιον άρχιμικροδότη Δίκαιο;

— Τόν Παπαφλέσσα;

— Ναί. Άπό τόν Παπαφλέσσα θά πάρης τή γραφή γιά τόν Πατριάρχη. Αυτός θά στή δώση. Πρίν λίγες μέρες, πέρασε άπό έδώ καί τά κουβεντιάσαμε. Είναι φωνακλάς, ψεύτης καί βρίζει σά ναύτης. Μά στο βάθος είναι καλή καρδιά καί παλληκάρι πού τό λέει ή ψυχή του. Οί Τούρκοι τόν κυνηγάνε παντού καί πληρώνουν πολλά γιά τό κεφάλι του. Όμως εκείνος δέν πιάνεται. Είναι περισσότερο πολέμαρχος παρά παπάς... Αυτόν λοιπόν τόν Παπαφλέσσα θά πäs ν' ανταμώνης στο Μωρηά. Νά πάρης τό γράμμα. Κι' όταν τό πάρης, θά περάσης πάλι άπό έδώ... Γιατί άπό έδώ θά ξεκινήσης γιά τήν Πόλη.

Ο ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

ΤΗΝ άλλη μέρα κατά τὸ σούρουπο, ἓνα ὑδρέϊκο τρεχαντήρι μπαίνει στὸν ἔρημο κόρφο τῆς Στεναρίας. Ἄπ' τὸ μικρὸ καίκι ἀποβιβάζονται δυὸ ἄνθρωποι: Ἕνας κοντόχοντρος ἄντρας κ' ἓνα παιδί. Ὁ Γεράσιμος Στραπάτσος κ' ὁ Νικήτας Ἀστρικόρης. Ὁ Ὑδραῖος καθισκώρης, ἔμπιστος τοῦ Μισούλη, τοὺς δείχνει τὸ δρόμο πού πρέπει ν' ἀκολουθήσουν γιὰ νὰ φτάσουν στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας...

— Θ' ἀνηφορίζετε ἄπ' τὸ γιαιλὸ ὅσο ν' ἀνταιμώσετε τὸν πευκῶνα. Ὑστερα, θὰ πάρετε τὴν πλαγιά καὶ θὰ δῆτε φάτσα ἓνα κάτασπρο μοναστήρι. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε τὸν Παπαφλέσσα. Νάχετε μονάχα τὰ μάτια σας ἀνοιχτά, γιατί στὶς ράχες τριγυρνᾶνε Τουρκαλάδες ἀπὸ τ' ἄσκέρι τοῦ Χουσεῖν. Προσέχτε μὴν πέσετε ἀπάνω τους... Ἐγὼ θὰ περιμένω ἐδῶ τὸ γυρισμὸ σας δυὸ μέρες.

Τὸ παιδί κ' ὁ ἀχώριστος σύντροφός του ὁ Στραπάτσος ἀφήνουν τὴν παραλία καὶ παίρνουν τὸν ἀνήφορο. Εἶναι ἓνας κατσικόδρομος ἀπτότομος καὶ στενὸς καὶ βαδίζουν μὲ προσοχή. Ὁ κοντόχοντρος Κεφαλλονίτης κάθε τόσο σταματᾷ νὰ πάρῃ ἀνάσα.

— Δὲν ὑπάρχει καλύτερο πράγμα ἄπ' τὸ πλεύμενο!, ἀναστενάζει. Ξαπλώνεις στὴν κουβέρτα του καὶ τὰ πανιά του σὲ ταξιδεύουνε ὅπου θές...

— Ἄντε, κάνε λίγο κουράγιο, Γεράσιμε!, τὸν παρηγορεῖ ὁ Νικήτας. Ἄντε, καμμιὰ ὥρα ἀκόμα καὶ φτάσαμε...

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, μπαίνουν στὸν πευκῶνα. Εἶναι ἓνα μικρὸ δάσος μὲ γέρικα πεύκα, πού σκαρφαλώνει στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ δάσος, στὴν ράχη, εἶναι χτισμένο τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας. Τὸ σκοτάδι εἶναι τώρα πυκνὸ καὶ ἀναγκαστικὰ βαδίζουν πιὸ σιγά, γιατί δὲν βλέπουν οὔτε μισὸ μέτρο μπροστὰ τους. Κάθε φορὰ πού ὁ ἀέρας σαλεύει τὰ φύλλα τῶν δέντρων κοντοστέκουν. Στ' αὐτιά τους φάνε παραξένοι θόρυβοι. Πολλὲς φορὲς ξεγελοῦνται καὶ νομίζουν πὺς βλέπουν μέσα στὸ σκοτάδι Τούρκους πού παραμονεύουν. Τότε φέρνουν τὰ χέρια στὸ ζουνάρι τους καὶ φουχτιάζουν τὰ πιστόλια. Σὲ λίγο ὅμως χαίμωγελοῦν μὲ τοὺς φόβους τους. Αὐτοὶ οἱ ὑποποτι ἴσκιοι πού τοὺς κάνουν νὰ τρομάξουν δὲν εἶναι παρά κορμοὶ δένδρων.

Ὅταν βγαίνουν ἀπὸ τὸν πευκῶνα, ἀναπνέουν πιὸ ἐλεύθερα. Τώρα ζυγώνουν στὸ μοναστήρι, πού μοιάζει μὲ κάστρο, χτισμένο καθὼς εἶναι στὴ ράχη καὶ τριγυρίζεται ἀπὸ γκρεμούς... Ὁ Στραπάτσος φυσομανάει.

— Ἦταν ἀνάγκη, μωρέ, γιὰ ἓνα γράμμα νὰ ξεποδαρῆ στρούμε; γκρινιάζει.

Ξαφνικὰ ὅμως παύει νὰ μιλάει. Μιὰ γλυκεῖα φωνὴ ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μονα-

στηριού. "Όχι δὲν εἶναι μιά, εἶναι πολλές παιδιαστικὲς φωνές πού ψέλνουν. Ἄλλὰ δὲν ψέλνουν. Τραγουδοῦν. Εἶναι ἕνα γλυκὸ τραγούδι πού μιλάει ἴσα στὴν καρδιά. Μένει ἀσάλευτος καὶ ἀκούει:

Δεῦτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
δοῦλοι νόμιθα ὡς πότε
τῶν ἀρχαίων Μουσουλμάνων,
τῆς Ἑλλάδος τῶν τυράννων;
Ἐκδικήσεως ἡ ὥρα
Ἔφθασεν, ὦ φίλοι τώρα,
ἡ κοινὴ πατρίς φωνάζει
μὲ τὰ δάκρυα μᾶς κράζει.
Ἔως πότε Μουσουλμάνους
ὑποφέρομεν τυράννους;
Ἔως πότε ἡ δουλειά;
Ζήτη ἡ Ἐλευθερία!...

— Εἶναι στίχοι τοῦ Ρήγα τοῦ Φεραίου, λέει τὸ παιδί. Τοὺς τραγουδοῦν τὰ Ἑλληνόπουλα.

— Καὶ τί δουλειὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ στὸ μοναστήρι;

Ἄ Ἄ Νικήτας ἀναστενάζει.

— Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κρυφὰ σκολειὰ κι' ἐδῶ, λέει. Ὁ Τούρκος δὲν ἐπιτρέπει στοὺς σκλάβους νὰ μαθαίνουν γράμματα. Τὰ παιδιὰ ξεκινᾶνε νύχτα ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ κρυφὰ μαζεύονται στὰ μοναστήρια, ὅπου ἕνας ἢ δυὸ καλόγηροι τοὺς μαθαίνουν νὰ διαβάζουν καὶ τοὺς διηγούνται τὴν παλιὰ δοξασμένη ἱστορία τοῦ Γένους. Πρὶν ξημερώσει, ξαναγυροῦν στὰ γύρω χωριά τους. Σ' αὐτὰ τὰ κρυφὰ σκολειὰ γίνονται σιδερένιες οἱ ψυχές καὶ θεωρεῖται ὁ πόθος τῆς λευτεριάς...

Καθὼς κουβεντιάζουν, ἔχουν φτάσει κιάλας στὴ μεγάλη ἐξώπορτα τοῦ μοναστηρίου. Χτυποῦν. Κι' ἀπότομα οἱ γλυκὲς παιδικὲς φωνές σταματοῦν τὸ τραγούδι τους. Ὑστερα ἀκούγονται δῆματα. Κάποιος ἀπὸ μέσα ἀνοίγει ἕνα παραθυράκι. Βλέπουν τὴ γλωμῆ μορφὴ ἐνὸς καλόγερου.

— Εἴμαστε φίλοι, λέει τὸ παιδί. Ζητᾶμε τὸν ἀρχιμανδρίτη Δικαίو. Πές τε του ὅτι ἐρχόμαστε ἀπὸ μέρους τοῦ καπετᾶν Μιαούλη γιὰ τὸ «μυστικὸ τοῦ Βοσπόρου».

— Τὸ «μυστικὸ τοῦ Βοσπόρου»; ρωτᾶει παραξενεμένος ὁ καλόγερος.

— Ναι. Ξέρει αὐτός. Θὰ καταλάβῃ.

Τὸ μικρὸ παραθυράκι ξανακλείνει. Περνάει κάμποση ὥρα καὶ κατόπι ἀκούγονται βαρετὰ δῆματα στὸ προαύλιο. Τώρα ἡ πόρτα ἀνοίγει ὀλάκερη καὶ στ' ἀνοιγμά της φαίνεται ἕνας θεόρατος ἄντρας μὲ ράσο, σκούρο πρόσωπο πλαισιωμένο ἀπὸ μαῦρα γένεια μὲ καλογεριστικὸ σκουφὶ στὸ κεφάλι. Στὴ μέση του πάνω ἀπὸ τὸ ράσο ἔχει φυσεκλίκια καὶ δυὸ μεγάλες πιστόλες. Κυττάζει τὸν δυὸ νυχτερινὸν ἐπισκέπτες σὰ νὰ τοὺς ζυγιάξῃ μὲ τὸ μάτι.

— Ἐρχεστε ἀπὸ τὴν Ὑδρα; ρωτᾶει. Ἐχετε σημάδια πὼς λέτε τὴν ἀλήθεια;

— Ναι, λέει ὁ Νικήτας ἐνῶ κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸ γίγαντα. Ἐρχόμαστε γιὰ τὴ γραφὴ κι' ἔχουμε σημάδια ἀπὸ τὸν καπετᾶν Μιαούλη...

— Περάστε μέσα!, κάνει αυτός. Είμαι ο Παπαφλέσσας.

Καί, καθώς το παιδί κι' ο σύντροφός του δρασκελίζουν το κατώφλι, εκείνος μανταλώνει την πόρτα.

— Πές στα παιδιά να ξαναρχίσουν το τραγούδι τους, φωνάζει σε κάποιο καλόγερο. Οί μουσαφίρηδες είναι δικοί μας άνθρωποι...

«ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΠΑΥΣΟΝ...»

Ο ΛΗ τή νύχτα κουβεντιά-ζει ο Παπαφλέσσας με τον Νικήτα Άστρακάρη. Του δίνει οδηγίες και τον καταταπίζει πώς πρέπει να κινηθῆ σαν φτάση στην Πόλη. Του δίνει διευθύνσεις ανθρώπων, που είναι να τον βοηθήσουν να φτάση ὡς τὸ πατριαρχεῖο τὸ συντομώτερο.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι διαστικὸ, τοῦ λέει. Ὅσο πιὸ γρήγορα φτάσης, τόσο τὸ καλύτερο. Τὸ νοῦ σου μόνο μὴν παραπέση ἢ γραφή, γιατί και σὺ χάθηκς και κείνοι που τὴν περιμένουν εἶναι χαμένοι.

Τὸ παιδί παίρνει τὸ γράμμα που τοῦ δίνει. Εἶναι ἕνας μεγάλος φάκελλος, σφραγισμένος σὲ τρεῖς μεριές με βουλοκέρι. Τὸν κρύβει στὸν κόρφο του.

— Νὰ μείνης ἤσυχος, λέει. Ἡ γραφή σου θὰ φτάση ἐκεῖ που πρέπει...

— Καί πές στὸν πατριάρχη, προσθέτει ὁ Παπαφλέσσας, πὼς θὰ ταξιδεῖα ὁ ἴδιος στὴν Πόλη καὶ κουβεντιάσω μαζί του. Μὰ μεθαύριο ξεκι-

νάω γιὰ τὴ Ζάκυνθο. Πρέπει ν' ἀνταμώσω ἐκεῖ τὸν Κολοκωτρώνη. Μπορεῖς νὰ τοῦ πῆς ἀκόμα πὼς πρέπει νὰ βιαστῆ. Κι' ὅτι εἶναι νὰ κάνη, νὰ τὸ κάνη πρὶν ἀπὸ τὶς εἰκοσιπέντε τοῦ Μάρτη. Ὑστερα θάναί ἀργά.

—Θὰ τοῦ τὸ πῶ, δέσποτα.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἔχει ξεμυρῶσει. Τὸ θαμπὸ φῶς τῆς ἡμέρας που ἔρχεται μπαίνει ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ φωτίζει τὰ ξαγρυπνησμένα πρόσωπα. Πρὶν κάμποση ὥρα τὸ Κρυφὸ Σχολεῖο σχόλασε καὶ τὰ παιδιά θὰ ζυγώνουν τώρα στὰ χωριά τους. Ὁ Νικήτας σηκώνεται. Ὁ Παπαφλέσσας τοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

— Ἄντε στὸ καλὸ, τοῦ λέει, καὶ μὴ ξεχνᾶς τὰ ὅσα εἶπαμε.

— Δὲν τὰ ξεχνᾶω, δέσποτα.

Εἶναι ἔτοιμοι νὰ βγούν ἀπὸ τὴν κάμαρη, νὰ κατεβούν στὸ προαύλιο, ὅταν ξαφνικὰ ἀνοίγει μὲ φούρια ἡ πόρτα. Ἐνας καλόγερος μπαίνει ἀγκομαχώντας, κίτρινος ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Ὁ Χουσεῖν, λέει με φωνὴ που τρέμει, φάνηκε στὸ διάσελο. Ἄνηφορίζει κατὰ δῶθε με τ' ἀσκέρι του! Φεύγα, παπά! Γιὰ σένα ἔρχεται!

Ὁ Παπαφλέσσας σφίγγει τὰ δόντια καὶ τὸ βλέμμα του γεμίζει σκοτάδι.

— Ὅχι, δὲ θὰ με πιάσουνε!, μουγγρίζει. Τὸ καρουφύλι μου!

Γυρίζει στὸν Νικήτα καὶ

στον Στραπάτσο.

— 'Ελάτε μαζί μου! Θα τούς χτυπήσουμε. Καί σύ, καλόγερε, πές στους άλλους να πιάσουν τις ντουφεκίστρες.

— Μου μυρίζεται γλέντι!, λέει ο κοντόχοντρος Κεφαλλωνίτης. Καί δέν ήπια ούτε φασκόμηλο άκόμα να κάνω γαργάρα στο λαρύγγι μου.

Άνεβαίνουν, μπροστά ο Παπαφλέσσας, πίσω αυτοί, την πέτρινη σκάλα που φέρνει στην ταράτσα του μοναστηριού. Κρύβονται πίσω άπό τις πολεμίστρες κι' έτοιμάζουν τα όπλα τους. Τώρα τούς βλέπουν τούς Τούρκους. Είναι κάμποσοι και στέκουν μπροστά στη μεγάλη έξώπορτα. Στέκουν και βροντούν την πόρτα με τα κοντάκια των όπλων τους.

— "Ε! Ραγιαδες, καλόγεροι!, φωνάζει ένας. Δέν έρχόμαστε για κακό! Δώστε μας τον Παπαφλέσσα, που βρίζει την Τουρκιά και τούς μπέηδες, και φεύγουμε!

— Καί τί θα τον κάνετε, ώρέ; ρωτάει ο παπάς.

— Θα τον σουβλίσουμε να βάλουμε μυαλό κι' οί άλλοι!

— "Αμ, δέν τρώγεται, ώρέ, ο Φλέσσας!, ξεσπάει σ' ένα δυνατό γέλιο ο παπάς και στερεώνει το καρυοφύλι στον ώμο του. Είναι ντιπ για ντιπ σαν πετσι το κρέας του!

— Νά! Πάρτε αυτό για μπροστάντζα!, άκούγεται ή

φωνή του Στραπάτσου.

Καί, καθώς φωνάζει, σημαδεύει και πιέζει τη σκανδάλη. "Ενα καφτό μολύβι φεύγει άπ' το τρομπόν! του κι' ο Τούρκος που ζητάει τον Παπαφλέσσα τινάζεται σα να τον χτύπησε κεραυνός.

— Μετά των άγιων άναπαυσον τον δούλον σου... Δεύτε λάβετε τελευταίον άσπασμόν.

Ο Παπαφλέσσας γυρίζει ξαφνιασμένος και κυττάζει τον κοντόχοντρο Κεφαλλωνίτη που ψέλνει.

— Δέν είναι τίποτα, του έξηγεί ο Νικήτας και χαμογελάει. Το έχει συνήθεια να ψέλνει όταν στέλνει Τούρκους στην κόλασι!...

— Ραγιαδες, παραδώστε τον παπά, γιατί καίμε το μοναστήρι!

— "Αν σάς βαστάη, ώρέ, έλάτε μέσα να τον πάρετε!, δίνει άπόκρισι ο Παπαφλέσσας και βροντάει το καρυοφύλι του. Νά, ώρέ για να μάθετε!

Τώρα άρχίζει ή μάχη. Βροχή πέφτουν οί τουρκικες σφαίρες στην ταράτσα και τα καφτά μολύβια γκρεμίζουν κομμάτια άπό τις πολεμίστρες. Μά εκείνοι δέν γκιοτεύουν. Μένον άσάλευτοι σα βράχοι και ρίχνουν στο ψαχνό. Είναι δυο άντρες κι' ένα παιδί, που έχουν άπόφασι να νικήσουν ή να πεθάνουν...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

*Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ✦ 'Αρ:θ. 4 ✦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
ραφείου: 'Αν. Χατζηδασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 5, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΦΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ὁ Νικήτας 'Αστρακάρης ὑψώνει τὸ ἀνάστημά του μπροστά σ' ὀλόκληρη τὴν Τουρκικὴ Αὐτοκρατορία καὶ φλόγες ζώνουν τὴ θάλασσα καὶ τὸν τουρκικὸ στόλο. Καὶ ὁ Στραπάτσος θρίσκει τὴν εὐκαιρία νά... ψάλῃ μὲ τὴν ψυχὴ του!

ΠΗΓΑΙΝΕ !
ΠΗΓΑΙΝΕ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ
ΣΚΙΩΝ...

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΩΞΩ ΤΗ
ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗ.

Η ΦΩΝΗ ΜΟΥ ΤΗΝ
ΕΔΙΩΞΕ.

ΜΗ ΦΟΒΑΣΑΙ ΠΙΑ
ΤΟ ΘΗΡΙΟ.

ΟΥΧΙ! ΜΑ...
ΑΚΟΥΣ ΑΚΟ-
ΜΑΤΗ ΦΩΝΗ
ΤΗΣ ΛΕΑΝΑ!

ΝΟΜΙΖΕΙ ΠΟΣ
ΑΚΟΥΕΙ ΤΗ
ΦΩΝΗ ΤΗΣ
ΑΠ' ΑΥΤΗ
ΤΗΝ ΚΑΛΥ-
ΒΑ.

ΕΚΕΙ! ΕΙΝΑΙ ΚΕΙ
ΜΕΣΑ! ΕΛΑΤΕ.